

۷۸۶
۹۲

کلامِ خالق یار (ونگھ داتے)

نمبر ۲

صفتِ رب رسول دی لہجیا کر ایہ دُنیا اے کوہِ طہر فتاہ ساری
 جو کچھ ہونا سی او کچھ ہو گئی تے تھور جائے نمر بقاء ساری
 سچے دل تھیں معافیاں منگ جائے ہو جا سیدی معاف خطا ساری
 خالق یار میاں گنہگار اسیں، صرف پاک اے ذاتِ خدا ساری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ظہری

غالی
کوٹھڑی

خالق یار

با خالق یار

کتابت

جگا کو وال کلاں

غماں دی کوٹھڑی ظلم دی قید حمد باری تعالیٰ

صفیاں والیدی کرے صفت پہلاں جدیاں صفیاں اتے اعتمادے جی
فیراوسد ول دھیان جاوے ، خاطر جسدی جہان آباد لے جی
برکوتی اوسدا درد پیا الید لے ، کیونکہ اوہدی یاد دیوچہ سوادے جی
خالق یارنوں دید نصیب ہو گئی ، اتے سمجھو سب لئی عید میلادے جی

سجین

نظری آوہ تے آوے ناں سکھ داساہ ، کدہرے چھپ کے ڈنگ گزار دے او
صبح جاناواں دید دے آسرتے ، شامی فیر جہاٹیاں وچ مار دے او
اساں فیر دکان سجائی آوے ، واقف کار جس گلی بازار دے او
خالق یار جہان دے خوف کوہوں ، کاہنوں پیار قدیم و سار دے او

روواں

عشرت راہواں دیوچ رہ گئی میری ، ہائے ہائے اللہ زار و زار روواں
کسے وقت نہ سکھ تے چین آوے ، گھڑی گھڑی روواں لگا تار روواں
پھل کلی اتے ہنیری لال چلی ، یاد کر کرے شمار روواں
خالق یار کس ہن خدا رکھا ، پیا ہتھاں اتے ہتھ مار روواں

جاندی وار

جاندی وار بہار دی لے گیوں ، خولی بلیا سچ ویران رہ گئی
کسے کھپیا نہ بیٹھنی نول ، دکھ شہنشاہ وائے اگلی جان رہ گئی
گن گن کے دن لنگاں توبہ ، لکھ شکر لے کیتی زبان رہ گئی
خالق یار کس ویلے آونا ای ، سچی تیرے پچھے تیری امان رہ گئی

جلنے رب

جمہرات نول میری برات مستی ، فونی رنگ آسمان دالال ہويا
میری امید دا گیا مر جھا پودا ، پورے چمن دا چمن کنگال ہويا
گتھو گتھو بھراں ہونے دل دے میں ، سینہ جل کے شمع مثال ہويا
خالق یار لے کسے نول سار کاہدی ، جانے رب سچا جو میرا حال ہويا

ماہی

جس ویلے دا چھڈ گیوں ماہی ، ڈھائیں وچ فراق دے مارتی آں
بھیڑ رکھ کے آس چروکتی میں ، کلیاں راہواں دیوچ کھلا رتی آں
کیہڑے دلیس پر دلیس دے دل گیوں ، لے چل میں تیری دلدار تھی آں
خالق یار کس ویلے آونا ای ، ایسے آس تے دن گزار تھی آں

نہیں رہے

۵ اساں یاریاں نول دلوں کڈھ دتا ، ساڈے دلے سن جھپڑے یار نہیں رہے
بیابان وچ پائے مکان ادناں ، ایس دنیا دے طلب گار نہیں رہے
مل کٹیاں نے ماری لے گج اتے ، جے تے سوچے تے تھ ہو کار نہیں رہے
خالق یار مغروراں دا جم گھٹا ، ہن ڈھونڈھ پیا وفادار نہیں رہے

ٹر گئے

اسیں جنہاں دیکھے خوار ہوئے، سو بنے چھڑکے تے سانوں یار ٹر گئے
اسیں دکھ نصیبیاں جبر کے رہے، رولوں پھلاں دی لے بہار ٹر گئے
ساڈے بھاگ نصیبیاں نوں کی ہويا، ڈگے منجھی تے ہوئے بیمار ٹر گئے
خالق یار دے گل لے باہر دسوں، بانکے حسن والے دلدار ٹر گئے

اکھ دا آئینہ

میری اکھ داٹ گیا آئینہ، میر دل دا کھیت ویران ہويا
مینوں کدے وی ایہ گل بھلی نہیں، سو بنا پلاں دیوچہ جوان ہويا
وانگ جھلیاں کراں تلاش او بندری، نہیں لہجہ کتھے روان ہويا
خالق یار بہن بہن رہو آس لے کے، تلسی حشر داجدوں میدان ہويا

نہیں کوئی

قاضی سولی دا حکم سنا دتا، تے فیر نام خدا دا یاد آیا
چور بن ڈاکے پھلاں مار دے، پھلی عمرے شوق جہاد آیا
تکنتے عقل باریک کر لکھیا کر، ڈنڈا نہتہ ورج دین استاد آیا
خالق یار پر جدوں دے جتھے جانی، نہیں کوئی مزہ نہیں سواد آیا

کرمال والے

مدت ہوئی لے مہی نوں ملیاں، بہت سارا جی اداس لے
نہ اسان کوئی پھرا پاپا، نہ آیا، او پاس لے
سچ گئی سال مہینے گزرے، پیلا پیلا ماس لے
خالق یار او کرمال والے، پور کی جنہاں دی آس لے

نہیں جمال ہويا

یاد سجن دی لے گئی مینوں، سو یاں مدتاں نہیں جمال ہويا
دن رات دلیلاں دیوچہ لنگے، سوچ سوچ کے بہوں نہ جمال ہويا
کوئی نہیں پچھدا حال یتیمی دا، میرا جیونا بہن جمال ہويا
خالق یار میاں الیس دلیس اندر، پیا قلم ڈاڈا میر نال ہويا

اکوار پھیرے

تیرے عشق نیں لٹ لے نین میرے، اکوار پھیرے پا جا ماسیاو
تیرے گیت گاواں صبح شام آہواں، پی سس دی کل خدائی آوے
تیری یاد ورج ہو برباد چلی، سس لے فریاد سیا سیاو
خالق یار وائی الیس جدائی سہقوں، میری نکلنے تے جندائی آوے

توں ایں

ماہی ویکھ کے اکھ چیرائی سہقوں، لوں لوں ہويا چور چور میرا
صاف صاف الفصاف توں کرو دی، بالکل نہیں کوئی قصور میرا
میں کی کراں میں جاں کتھے، مینوں دسدا وطن لے دور میرا
خالق یار دی حل دے شوار ہوو، کیونکہ توں ایں رب غفور میرا

حشر تال

تیریاں فرقتاں نیں مینوں اداس کیا، خاص تیر کلیجے تے مار دیاں
فیرو کی پھل روئل تھیں چکیاں نیں، مہربانیاں آپ سرکار دیاں
ٹھیک ایوان غوراک لے عاشقاں دی، نہیں طاقتاں ایقہ انکار دیاں
سروں لٹی جاون خالق یار میاں، لبس حشر تال تیرے دیدار دیاں

بہت چہٹے چہٹے

پیاں چہٹے چہٹے یاد آوندیاں نیں، گھڑیاں تیرے تال جیڑیاں گزاریاں میں
مینوں سون سنیں دیندیاں رات ساری، اٹھ اٹھ کے کرنی آں زاریاں میں
چماں اورا ہواں چماں اوتھاواں، جیتے پھر دی سال کدے بھاریاں میں
تسیں بھل کے وی پھرا پاوندے سنیں، خالق یار آں وج تیاریاں میں

گور پری

موڑ موڑیاں اپنے سامنے میں، اپن چیت ڈھکی اک گور پری
گور موڑ کے وانگراں پائے پہلاں، جان کڈھ کے لگی دور پری
پیا دلوں بھلاں پر بھلدی سنیں، نور و نور پری نور و نور پری
خالق یار میاں دل چاہوندالے، اکوار فر و مکیاں ضرور پری

بیماری

بھلی جان بیماری نیں تنگ کیتی، کسے ویلے وی چنڈ نہ چھڈ دی
وچ وچ پی ماس داناس کردی، وچ وچ پی آندراں وھڈ دی
لے لے حکیمان تھیں میں دارو، اندر کرناں تے باہر کڈھ دی لے
خالق یار سنیں جیوندیاں مرن ہوندا، ایہر ایہ جیوندیاں نہ چھڈ دی لے

نام ربدے

میر جاناں تے لاشانیاں دے، ترے تیرے فراق وچ لینی آں میں
نہ صبح آونیں نہ شام ویلے، تیری وچ اڈیکدے رہنی آں میں
چار چوہروں گھر کے مار دینیں، طبعی مئی زمانے دے لہنی آں میں
اکوار تے موڑ مہار جیویں، خالق یار نام ربدے کہنی آں میں

بے نصیب

دلیساں والہے وسے رہیں ہمیشہ، لدی جاوے آ اوغریب اسیں
جھڑکاں نکھیاں وج مقدار دے، بے براتے تے بے نصیب اسیں
کسے پاسے وی سنیں کھلوت ہونڈی، ہوئے دنیا دے اتے عجیب اسیں
خالق یار توں عیش بہار لے، پہونچے موت دے دیکھ قریب اسیں

خدا دے اکرے

دساں گل کی رسی سنیں وس میرے، اک آجیسی وقت اولنگ گیا
لگ گئی بیماری نہ چھڈ دی لے، سک سک کے ہو کرنگ گیا
دنیا سنیں دواتے کوئی دارو، ہو جیونے دے سہتوں تنگ گیا
خالق یار خدا دے اکرے تے، نکل سہتاں چوں تیر تفنگ گیا

واہ واہ مالکا

واہ واہ مالکا قدرتاں تیریاں نے، ہویاں مدتاں سنیں دلدار آیا
کلی میری امید دی سنیں گھلی، سنیں چمن وج موسم بہار آیا
قسمت والہے بلدے سبھاں نوں، خبرے جگ تے میں بے کار آیا
خالق یار تے کرم سرکار ہووے، جے تے اوس تے وقت دشوار آیا

اودن

اودن مینوں کدے بھلن سنیں جدوں تیرا دیدار میں پایا سی
اکدو گلاں تن چار ہرٹیاں، اساں پھیالتاں بتایا سی
نین نین دے نال ملایا سی، دل دل دے نال وٹایا سی
عشق اوس دن خالق یار میاں، تن من دے وج سہایا سی

بسم اللہ

کرے جی تے ہوندی لے جی اگوں، جی جی بلانی جالبسم اللہ
جی جی دیاں سبھی خوبیاں نہیں، شربت کھنڈ پیانی جالبسم اللہ
جی جی جیوس بھاگاں والیا او، جیوس موج منائی جالبسم اللہ
خالق یار ایہ تیری بہادری لے، بار بار دہرائی جالبسم اللہ

بے قراری

دن بے قراری وجہ لنگ والے، ساری رات بے آؤن خیال تیرے
توں آؤندا مکھ دکھاوے انیٹ، ننیش ہووندے بے جمال تیرے
تیرے ہجر فراق دی مار ڈاڈی، دل بلیا خدو خال تیرے
خالق یار او ننیش بہار آؤنی، او بھلنے ننیش کمال تیرے

رب را کھالے

ماڑے دھیاڑے ننیش سن دا کوئی ہاڑے، مار ہجر فراق پیار دا
پھس شوہ دریا دیوچ گیا، پتہ لگ دا ننیش کنارے دا
خبرے کدوں اوچڑھالے دن النور، کدوں جھاگ سی بھاگ وچار دا
خالق یار دلیر ہو جا چھیتی، رب را کھالے جگ سارے دا

مل نہ مل

توں مل نہ مل او دل تیرا، میرا تیرے بغیر لے رہیں مشکل
نت نہت ننیش آؤندا ایہ دلا، نت نہت ایہ لگدے ننیش مشکل
سوچ سوچ خیال کر سمجھیا کر، ہین عشق دے بلیا وہیں مشکل
بھری محفلاں دیوچ جھوٹ ہوئے، خالق یار داتے عین دین مشکل

جند لبائے

کوئی پتہ ننیش لگدا کی دساں، اج جندڑی کیوں گھبراہی ہوئی لے
جانی جان سی اک او لہجہ انیٹ، شان رب دے کھنڈ بنائی ہوئی لے
دنیا ہمدی رسدی کرے موجاں، النور ہر تھاں شمع جلائی ہوئی لے
خالق یار توں لے بچا آقا، جند لبائے لے موت آئی ہوئی لے

دوہڑا

لار لار کے ملن دے، دت آؤں نہ دلدارا
تیرے اتے کی بھروسہ توں تیر کی پیارا
نہ توں وعہد پورا کیا، نہ کیتا ای چارا
بے وفا نکلیاں توں، توں دیکھدے خالق یار

نام رب دے

توں ملیں تے دکھ ننیش فریر بند، مل مل آدل دے نال ماہی
چڑھائیاں کالگاں جدائی دیاں، پھڑ جھپاں کیتا مدھال ماہی
جند تیرے دیدار توں سمجھدی لے، ہو یا بچا بہت محال ماہی
خالق یار دی حل دشوار ہووے، نام رب دے من سوال ماہی

ساڈا طارقی

چن چڑھیا بھاگی بھریا، تے دنیا مون مناوے
عید مبارک ساڈا طارقی، وجہ نظری نہ آوے
کی کرے ساڈی قسمت ہر کالے، سانوں لم بھاندا کھاوے
خالق یار اسوچاں اندر، ساڈی عید پی لٹھدی جاوے

تیریاں صدراں

تیریاں سہراں تیریاں صدراں لگیاں میں دھج سینے
تینوں دیکھیاں دھولن ماسی، کٹی ہو گئے سال مہینے
ہن تے آجا مکھ دکھا جا، نیش چھڑ دے لوک کھینے
خالق یار پیازاریاں کردا، کول سدے شہر مدینے

اڈیکنی آں

واہ سبھاں گل کیا دساں، ٹر گیا توں میں بیمار ہو گئی
وعدہ کر آئیوں گل آونے دا، گل آئیوں نہ پائی
تیرے گل نوں کھڑی اڈیکنی آں، تیرے گل نوں کھڑی ہزار ہو گئی
خالق یار ہن آئیوں تے کی آئیوں، جدوں قبر نوں میں تیار ہو گئی

تیری جدائی

اکھاں تیرے دیدار نوں سہکدیاں، تیرے ملنے نوں دل چاہو ندالے
کوئی گھڑی نیش کوئی دمی وقت الیسا، جدوں تیرا خیال نہ آوندالے
لوں لوں وجہ توں لتسا گیا، لوں لوں درد بیا تیرے پکاوندالے
خالق یار میاں چھیتی آوی جا، غم تیری جدائی دا کھاوندالے

مار جدائییاں

ستیا ناس ہوو اوناں ظاہاں دا، جھپڑے پیار دا نام بدنام کردے
حسن لشک و کھاندے تے کھسک جانڈے، عشق والیاں دا برا انجام کردے
کردے بدیاں وھدیاں وھدیاں جی، ناز مغرور کی عام و عام کردے
دکے مار جدائییاں دی، خالق یار پئے کام تمام کردے

پٹری

چڑھ گئی ملے کس جھوٹیاں دی، پٹری لہے نہ کیروں شفا والی
نکھاں ہا میں بتیاں دیکھیاں نیش، نیش ملی نیش کوئی وفا والی
اکھاں دُپیاں شرم دیوچ نکھاں، اکھ کھٹ کوئی کرے جیواں
خالق یار گل کھنڈ لوں کرن اوتاں، گل کھٹ محمد رسول خدا والی

رہیاں دلدریاں

رہیاں دلدریاں سبھے دل اندر، گل اک نہ کیتی دلدار نال میں
قصے دکھاں تے سکھاں دے نیش چھڑے، گلاں کردا رہیاں پیار نال میں
خبرے رب ولوں انجس نکھیاں سی، اوڈے ساٹنے تہوواں دشوار نال میں
مزدہ کی دساں کہناں تھیاں سی، جنہاں ٹیک رہیا خالق یار نال میں

دوہڑا

چوری چوری ٹر گئیوں ماسیا، میں رہ گئی پچھے اگلی
روندی تے کر لاندی پھر دی، عشق تیرے وجہ جھلی
نہ آئیوں نہ خیر خیریت، سبھاں دے توں کھلی
خالق یار تیرے باہجوں میں مرے تے مک جلی

ہجر بیماری

دید سجن دی حج برابر، جنہوں جنہوں ہو جاوے
پھلیا رہندا لے خوشیاں اندر پیالیت پریم دگاوے
توبہ توبہ ہجر بیماری، رب نہ کسے نوں لادے
تاں میں جیواں خالق یار اچھے یار سجن سراوے

کیوں پر دلیس

تیرے پیر فراق نے بلیاؤ، مینوں بے شمار لاچار کیا
پھر ان دانگ دیو اتناں لال ترے، مگی گلی دیو چہ خوار کیا
کوئی حال نہیں کر خیال میرا، میرا جیوناں بہت دشوار کیا
خالق یار جے کچھوں کر لاؤ تاسی، پہلاں کیوں پر دلیس پار کیا

مہیبتاں

مینوں پھدے پے دوسرا کے تے، کتھے صورتاں او پیاریاں نی
میرے کتھو بنیاں تے متو بنیاں دے، کتھے مدتاں من گزاریاں نی
میں کی دساں کراں کی بیانے، جیویں بنیاں کی لاچاریاں نی
خالق یار مہیبتاں کٹ دے تیس، لگیاں جنہاں نوں ہجر بہاریاں نی

تیری یاد

تیری یاد وجہ غم لنگا چھوڑی، اپنے آپ توں توں جدا رکھیا
اپنا آپ دکھانا نہیوں کسے ویلے، اپنے آپ توں توں چھپا رکھیا
دھونڈن والیاں توں میں لہجہ جانا، واہ واہ عاشقاں توں لارا رکھیا
خالق یار میرا ور ہے تاندے، جتہاں اپنے کول نہیں واہ رکھیا

بیار والی

ٹر گئے او جدوں دے چھڑ مکے تے، نازک حالت ہو گئی بیار والی
نہ کوئی پچھدا نہ بلاؤندالے، لنگ گئی لے رت بیار والی
پچھاں وطنوں ول مہار موڑو، گھڑی ختم ہووے انتہار والی
خالق یار دیدار نوں سہکناں واں، اکھ لہجہ کی نہیں پیار والی

ریکھاں نال

ٹر گئے او جدوں دے چھڑ مکے تے، ساہ سکھ دا اک نہیں رہیا
نہ کوئی پچھدا نہ بلاؤندالے، وقت سخت توں سخت لے جا رہیا
جدھر جاؤنا آلوں ترھاؤندے، دھکے در بدر سے کھٹا رہیا
خالق یار میاں مہیبتی آؤناں ای، ریکھاں نال میں چھپیاں پاریا

ہجر و چھوڑا

و لکھے نہیں بڑے سیانے، عیش اندر گلل کر دے
ہو جانڈے نے چپ زبانون، پندیاں نے جدوں مہتے
ڈانڈی مار ہجر و چھوڑا، اوئیں قریں جیسے جبر دے
خالق یار گئے جنہاں دجانی، او نہ جیوندے نہ مردے

بن سجنال

سجن ملن دل دونوں ہووے، بیکہ سجنال ادھ موٹی
سجن دولت مال خدا دی، سل لووہ لوٹی لوٹی
سجن ناراض جنہاں دے ہوئے، کرے نہ او ناں دی دھوٹی
سجنال باجھوں خالق یار، کوک نہیں سن دا کوئی

نہ نہ نہ نہ

جے توں آؤناں نہیں سی دے غے باز، جھوٹا لاگتے لارا جانڈیوں نہ
انج لچ پیار جے پالنی سی، پہلاں گل پیار نوں پانڈیوں نہ
پنوں و ہار جے لہر سدھارنا سی، وجہ خواب دیدار کرانڈیوں نہ
بانہہ کٹھ کے تے خالق یار میاں، یاری بے پرواہ نال لاندیوں نہ

ٹرگئے یار تے ٹرگئی چاشنی وئی گئے مل نہیں جاندی واری
نہ سنہیاتے نہ کوئی پتر، تے نہ کوئی چیز پیاری
اکو لخت بے بہا سانوں، او کبھی ہجر بیماری
پچھے پچھے خالق یار، توں وکی کھرے تار کی

کٹک فراق

یاواں تیریاں عبادتاں میریاں نیں، کاہنوں سبجاں اکھیاں پھریاں تی
نیں درو پئے تیرا لکاوندے نے، چڑھیاں کٹک فراق دیاں تیریاں تی
ہن نام خدا دے آوی جا، کاہنوں سبجاں وے لائیاں دیریاں تی
خالق یار نہ ملن عاشقاں نوں، کدوں عادتیاں چنگ چنگیریاں تی

ڈھولن ماہیا

میرا مہیا ڈھولن ماہیا دے، ساتھوں کاس لئی اکھاں چڑیاں تی
تک تک راہواں اکھاں پک گیاں، نیناں لکھاں چڑیاں لائیاں تی
سوہوں ربدی صدیاں بیت گیاں، نہ تیریاں چٹھیاں آئیاں تی
خالق یار نہ یار تاں یار دیاں، کسے قسمتاں والے پاٹیاں تی

توبہ بری

عمر آساں امیدیاں وجہ لنگ چلی، سنے آوندے نیں دلدار جانی
ڈھو رب سچا پیا لاوندانئیں، نہیں جھڑا عشق پیا ر جانی
پیا کھوڑا کھوڑا دھندہ دا جاوندالے، نت منگدا دے دیدار جانی
خالق یار پیا دم دم کوکے، توبہ بری وچھوڑے دی مار جانی

چوٹاں بُریاں ہجر فراق دیاں، کوئی کوئی حوصلہ رکھ کے جبرداں
جدوں مرتے آکے پسندیاں نیں، توبہ توبہ پیا ہر کوئی کردلے
خبراں اوس نوں اوس جہان دیاں، پھیرا مرن کھیں پہلے مر دالے
بناں اویس قرنی خالق یار میاں، کوئی نہ ہجر فراق وچہ تر دالے

اوس معشوق

بڑا سوچیا اے پتہ لگیا نہیں، کیتی بھل کوئی میں خطا نہیں
کس واسطے قساں بھلا یا اے، میں کوئی سجنو بے وفانا نہیں
نہیں انسان نہیں کوئی ایمان اودا، جنہوں کسیدی کوئی پرواہ نہیں
خالق یار نہیں جنہوں سار تیری، گیت اوس معشوق دے گانا نہیں

اکو تیرے

اکو تیرے دیدار عاشق مینوں، ہو رکھے خیال کوئی آ یا نہیں
دعویدار جھتاں تیریاں دا، ہو رکھسے نال جیت لگایا نہیں
تیرے دچوں میں دیکھیاں ب سوہیا، ہو رکھسے نوں یار بنایا نہیں
خالق یار توں مدتاں ہو گیاں، ایدھر بھل کے وکی پھیرا پیا نہیں

پڑی زہر موہرے

سنگ دو جیاں دے مایہ تک کے تے، حیرت نال میں سیس جھکا بیٹھا
بھانبر لگ دا پیا وجہ سینے، مرن جین دی بھنی او پیا بیٹھا
مونہوں بھل وجہ پا کے سوچیا میں، ایویں بے وفاناں لا بیٹھا
جان بچھ کے خالق یار میاں، پڑی زہر موہرے والی کھا بیٹھا

بیٹھیں

اس تیرے سہارے جیونے آں، توں نے سبھاں مونہوں بنا بیٹھیں
کوئی دس قصور گناہ ساڈا، ساتھوں کس گلوں چت چاہیٹھیں
جانی جان توں دھدھ پیار یا او، کانی ہجر جڈاٹھاں دی لا بیٹھیں
نام رب دے خالق یار دسیں، توں دی کتنی بار سہا بیٹھیں

خدا حافظ

تیرا بھلنا نہئیں خدا حافظ، جیہڑا آکھیا ساٹی آوندی وار مینوں
کھلا بانہہ الار دار مینوں دھندا، کر کے گڈی داتے سوار مینوں
ریکھاں صدریں تیریاں قدریں دا، چیتا آوندالے بار بار مینوں
فضل رب دا خالق یار ہو یا، صلہ مل گیا عشق پیار مینوں

خدا حافظ

تیرا بھلنا نہئیں خدا حافظ، جیہڑا آکھیا ساٹی جاندی وار مینوں
آپیں لت ولا کے چڑھ گیلوں، چھڈ راہ دے ادھ وشکار مینوں
جھکوں تک گم نظر تے رسیا دھندا، تیرے نال سی ایناں پیار مینوں
خالق یار فیر اکوار آجا، نہئیں چھڈ واس شوق دیدار مینوں

خجوریاں

اک گل خجوریاں دس مینوں، کیہڑے رنگ دلورج دلدار میرا
اولے نال لے جیویں پیار مینوں، ایسے طراں لے او توں پیار میرا
دن رات جیویں کرناں یاد اونوں، نام لیا سگو کدے اکوار میرا
خالق یار نہ چھتا رہے ماسہ، دل ہو جاوے کھنڈا کھنڈا میرا

عجب اسرار

ایو او بڑا سی تیرے دیکھنے دا، ساڈے نال توں عجب اسرار کیتا لے
کدے آیانہ ہوں جیہڑا بھلا یا ای، خواہ مخواہ سانوں گنگا رکیتا لے
دس مونہوں کیہڑے تیرے کول آواں، وجہ جگ دے توں شرمسار کیتا
خالق یار میاں پر دلیں اندر، ایویں بھل فضول پیار کیتا لے

بھل کئے او

ہن خواب خیالاں وجہ لہجہ دے او، ملاقات دیداریں نوں بھل کئے او
دسو کیوں نہ دلیک لگدی لے، کاسہوں قول اقراریں نوں بھل کئے او گئے او
کیہڑیاں نویاں نالی لگائیاں جے، کاسہوں شیریں گفتاریں نوں بھل
بچھے اٹیاں دے خالق یار میاں، خالق یار دے یاراں نوں بھل کئے او

رائے بلند

کیہڑی گل تھیں سنگ ترور کئے او، کوئی تہمت تے لاؤ وچاریاں تے
چھڈ ادھ وشکار وجہ جاو ناسی، ایہ نہئیں سی امید پیاریاں تے
ہائے ہائے او من جا رہے بلند، ظلم کرنے عشق دے ماریاں تے
خالق یار وسار نہ واسطہ آئی، اسیں تے جینے آں تیرے سہاریاں تے

عید ساڈی

لنگ گئی اڈیک وچ عید ساڈی، نہئیں یار ساڈا دلدار آیا
گلاں ون سونیاں لوک کردے، سانوں کسے نہئیں اعتبار آیا
گل کسے غمانی دی نہئیں جانی، کہانی غماں دی وقت دشوار آیا
رہاں سبھاں دے خالق یار میاں، کدے دل نوں نہئیں قرار آیا

دلیل میری

اٹھے پیر دلیاں وچ گندے نیس، پکی بھجری نیس دلیل میری
 حرص تو بھرتے طمع توں چھڑیا نیس، رانہاٹی نہ کرے دلیل میری
 ایہ بخت مارے کلاں پیا ہارے، چھٹی کھڑے نہ جبرائیل میری
 صدقے حضور پر نور دے ہو جاوے، خالق یار منظور اپیل میری

قیامتال

تھوڑے دن سو سبناں مونہوں موڑے، ساڈے اتے قیامتال آگیاں
 ہن کی کرے کدوم بھرے، مست اکھیاں ہوش بھلا گیاں
 کوئی سن دانیں غریباں دی، ہجر فرقتاں مار مکا گیاں
 خالق یار غریب نال کی ہو سی، وچو وچ ایوا سوچاں کھا گیاں

دہسال

کدے کاں بنیر اتے بولیا نیس، خبراں دس دانیں کوٹی یار دیاں
 نیس دکھاں وچ فرق رواں آوندا، کھڑیاں مکدیاں نیس انتظار دیاں
 رہا میرا ہن میں کی کراں، چوٹاں سینے کٹاریاں مار دیاں
 خالق یار تلاش میں کر رہیا، دس سال پلندیاں متیں دلدار دیاں

اللہ واسطے

اللہ واسطے چھڑ کے نہ جائیں، ساڈے دل کے خاص نگینیاں او
 مسر جاں دے تیرے فراق اندر، حسن والیا ماہ جنینیاں او
 سب کچھ توں اسیں تے کچھ دی نیس، توں شاہ تے اسیں کینیاں او
 خالق یار دیاں خالق یار جانے، اسیں تیر سہارے جنینیاں او

دوہڑا

بولے دکا والے تنیوں کھنڈ کھواوے، جلد کے کرنہ دیر کے
 سبناں داکوٹے دے سنہیا، جالے نیس چلے میر کے
 اکور دے جہانیاں ولے، سخت جھلاٹے لے ہیر کے
 سبناں باہو لے خالق یار، دیو کولے دلیر کے

جانے رب

نے رب سبب کی لگ گیا، نت یار ساڈا اواز ارہندا لے
 نیس ویلے وی نہیں کے بول دانیں، دل بہت سارا بے قرار رہندا
 اندر اکون درد کی جہڑا آج آکھے، اوتیر امشاق بیمار رہندا لے
 اکوار تے اوس داکر تپہ، پیا منجھی اتے خالق یار رہندا لے

پیار مینوں

ایوس اوسد نال میں لا بیٹھا، ایوس بھل کے آگیا پیار مینوں
 ہن جگر امیریاں تہمتاں نیس، طعنے دیوندے او بار بار مینوں
 کدے آنج نیس سی میرے نال موٹی، سارے کردے او شرمسار مینوں
 خالق یار بے تے چنگا لگدا نیس، فیر سڑو کٹار نال مار مینوں

اعتبار نال میں

ہیاں دل دیاں سبے دل اندر، گل اک نہ کیتی دلدار نال میں
 میتی نیس تے ادبی بھل کے وی، دتی نوکری لے بڑے آرمال میں
 اکوں ہو رداس ہو جواب لہا، آکھیا جہول کچھ ریکھ پیار نال میں
 خالق یار نہ چھڑ کے جادو لے، بانہہ کڈھ لائی بڑے اعتبار نال میں

ڈھول سپاہی

میرے ڈھول سپاہی نول جا آکھیں تیری یاد دہن میرے بہار سے من
اٹھیں میرے اوس پلیس سے، کھوڑے تیرے دھول و ڈھول سے من
کھول من کے اکھیاں دل دیاں ایہ کھل تیرے سبھی رست من
خالق یار میاں جو کجھ آکھیاں، اووا اپنا قول دوسرا رہے من

رات و چھوڑیاں کی

جہاں رات نول رات و چھوڑیاں کی، آگئی سی میرے گلزار اندر
میرے خام خیال ہو گئے پختہ، آگئی کھٹکی عشق پیار اندر
سروں کدھ لوہار نہیں کھجے کے تے، ماری سٹ سی دے وشکار اندر
خالق یار نہیں پئی بھلان ہوئی، پیا روونا وال زار و زار اندر

قبر دیوچ

میںوں قبر دیوچ کی بھلنے نہیں، لامے دتے نیں جو خدائیاں او
ہن پتہ لگا ہن سمجھ آئی، ہونڈے بڑے و چھوڑے بھائیاں او
میرے کالوں ہو گئے وال چے، سہہ سہہ کے دکھ جدائیاں او
چھوڑیاں لنگ گئیاں خالق یار میاں، ندے پرت کے رتاں نہ آئیاں او

غریب کی سار

ٹریلیا ایں چھڑے اٹھیاں نول، کانی ہجر جدائی دی مار جانی
مرجاں داتیرے فراق اندر، رلے جا شیدا میرا پیار جانی
لجھ جاوسی موقعہ دنیا نول، طعنے دے دی بے شمار جانی
خالق یار بیمار چروکنا واں، لے دا کون غریب کی سار جانی

جیونال

ٹریلیوں جاتیاں جاتے تے، میرا جیونال ہن محال ہو یا
اونان بییاں تے رہنا آتے تے، میری جگہ مارا لال ہو یا
تیرے نال دے ون پھیرے پانڈے نہیں، میرے کونوں اندہ کمال ہو یا
خالق یار جتاں دا حال باقی، ہن جس دن میر جھال ہو یا

تیری جدائی

کل تیری جدائی دی کی دساں، لک تیری جدائی ترور کٹی لے
قول گیتے جا پراسب دنیا، مکھ میرے ولوں سو سنیاں دوری لے
رنگ نہ رو دوسار سوکھ پیل، لول لول وچوں خون پور کٹی لے
خالق یار نول دیکھ لے آگے تے، کیہڑا حال غریب دا چھوڑ کٹی لے

سے جدائیاں و

آن والے جگ تے آ رہے نیں، جان والے جگ اتوں جا رہے نیں
پکے گھر گھر کھلے نیں میخانے، ساقی بھر بھر جام پلا رہے نیں
سوچ سیئے سنگ بلوچ تیرے، چل چل وائل کھڑکار رہے نیں
خالق یار تے سے جدائیاں و، لول لول وچوں سکار رہے نیں

چن ماہی

تیرے ہجر فراق نے چن ماہی، تن من میرا بے قرار کیتا
اونان دیلیاں نول پیا چرماواں میں تے ایویں پردیس پیا کیتا
ایس زندگی نالوں مر جاں کرے، جتے جگ دیوچہ خوار کیتا
جان کجھ کے تے خالق یار میاں، میں تے اپنا آپ بیمار کیتا

دل دی دلی

شاد و سدا رتے لاہور تیرا، ساڈے دل دی دلی ویران ہو گئی
تیرے نال ای موج بہاراں سن، توں گیتے جند حیران ہو گئی
سودا عشق پریم دال لکھنوں، بند حسن دی او دکھان ہو گئی
خالق یار دلیاں نیں گھیریا لے، سوچ سوچ کے تے دکھی جان ہو گئی

دنرات

دن رات دسیدں وجہ رنگ والے، میں کتھے تے میرا دلدار کتھے
پیو دھونڈھاں وناں دیاں نوں طرگم اے رت بہار کتھے
نیش میرے مقداراں ساتھ دتا، میریاں لکھاں وج صدق پیار کتھے
خلق یار جند و رے سبھاں توں، مٹر آونالے وار وار کتھے

جہن ماہی

تیرے بحر فرق نے جن دی، میرے تیر کیڑے لا چھڈیا
دن چہر صد نیش رات مکھی نیش، درد غماں دا جال دھچکا چھڈیا
ہوئی قضا خزاں کر کے، تیرے عشق نیش، سیس پا چھڈیا
خالق یار میں تیری یاد اندر، میں تے اپنا آپ سمجھا چھڈیا

نویاں نویاں

شروع شروع دیں گلں یاد میںوں، جہوں نویاں نویاں لایاں سن
جہوں ویکھ ویکھ دنیا مٹو کی مٹی، جہوں ویریاں دھم دھم لایاں سن
جہوں آوند وند وند اونداسیں، جہوں عشق دیاں پنڈاں چایاں سن
خالق یار مہرا کے مہراتے، قسماں قسماں قسماں لایاں سن

بے وفا دنیا

محرم راز کوئی دل دا لہجیا نیش، پھر پھر کے ڈکھی خدائی لے میں
چھڑا دھ وشکار سدھار گئے نیں، جہاں جہاں کھانا لے میں
اکدوسرے دامن کوئی دی نیش، بڑی دنیا پی آزمات لے میں
خالق یار نیش کسے دی توڑ چاڑی، اپنے دلوں تے توڑ نبھائی لے میں

ربوں ہنریاں

آیا جن نزاکتاں آگیاں، گلں پہلیاں ساریاں بھل گئی
جہڑیاں نال، یاراں کھڈیاں کھڈیاں سن، ہو کھڈیاں دی ساریاں گل گئی
سودا کھڈیا کوئی پیالہ دالے، ریکھاں نال پنج میریاں تل گئی
خالق یار نیش گل کوئی ہلان والی، ایہ کوئی ربوں ہنریاں بھل گئی

نال دشمنان

نال دشمنان کدے نہ انج ہووے، جہوں ہو گئی لے میرے نال جہوں
سہیہ سہیہ کے دکھ جہانیاں دے، چھوٹے ہو گئے کالیوں وال جہوں
نیشوں اچے دی نیش خیال آیا، ہو گیا میں حالوں بے بجل جہوں
خالق یار دیدار کے اکواری، نام رہے سن سنو جہوں

دیدے

دیدے کھلے نیں تیری اوٹیک اندر، راہ مل کے کیچ مکران حاجی
کن قیہے سن سن لیں قیہے سن، کدہروں آواز دے حکمران حاجی
سمجھ پیہ کے پی وٹا منگاں، پادساں واسطہ رب رحمان حاجی
خالق یار میں تیرے باجھ ہلے، ایسے کون کسینی نوں جان حاجی

جان لبلاں اتے

بول پیار دے کدے نال بولاں دے، چھٹی تیری پیار یاں گئی تے
کنوں آنکھاں وچاریاں نکلاں، سوہنی شکل جدوں تیری نک گئی تے
بیڑی رہ جاسی میری ادھ اندر، دل آس امید دی سک گئی تے
خالق یار میاں چھیتی آجاویں، جان لبلاں اتے آکے رک گئی تے

کوٹ پجریاں

گل کی جدائیاں دی کچھ دے او، کوٹ پجریاں فوجاں گھڑیاں نیں
سہہ سہہ دیکھ جدائیاں دے، میریاں ڈاٹریاں بڑیاں سٹریاں نیں
ہن لتیں جدائیاں دی دے رہے او، مینوں او جدائیاں ای بڑیاں نے
خالق یار ہن رہاں جبرار ہو کے، تنگ وصل دیاں گياں گھڑیاں نے

پجریاں

جنہوں پجریاں لگ گياں، صحتاں کدے وی نہیں او پاسکدا
سک سک سو کوڑی جاوندالے، پہلے تل نہیں کدے وی آسکدا
روگ پجریاں کھ او لڑالے، ڈنگیا پجریاں دے نہیں جاسکدا
سر پیر تائیں پجریاں ہلا دیوں، خالق یار رباعیاں بنا سکدا

کھوہ دلیلاں

اونوں سجنان دی گل کراں کیڑی، جہیرے سجنان نوں اوزار کردے
سٹ کھوہ دلیلاں وچ سجنان نوں، پراں ہو کے عیش بہار کردے
مار تیر شمشیر کمار ڈانڈی، بے خوف ظالم دوسر پار کردے
خالق یار جیوں کردے ہن بلی، انج نہیں یاراں نال یار کردے

ہن کوڑیاں مل

بڑے دے دے دان خرید یا سائی، ہن کوڑیاں مل پواٹی جانیں
جھاڑ پونج کے تحت بٹھالیا سائی، ہن کوڑیاں وچہ رلاٹی جانیں
بانہہ کڈھ کے پھڑکی سائی بانہہ میری، ہن کس دے ہتھ پھڑائی جانیں
خالق یار کوٹا وندے یار نہیں، جیویں سجنان مکھ دھائی جانیں

دل بے تاب

تیرے پجریاں جگر کباب کیا، نت رسندلے دل بے تاب میرا
کدوں آگے تے سینے لاونا ای، کھڑوئے دا کھیل گلاب میرا
لوکی پچھدے تینوں کی ہو یا، اگوں سن دے ایہ جواب میرا
خالق یار میاں ذرا ٹھہر جاوے، او پایا آوند اخی جناب میرا

جادو عشق پیار

تیرا امر ٹھکراں تے جاں کھتے، جادو عشق پیار جیہا پایا ای
تیرا نام لیاں منزہ آوندالے، تیرا پیار سوائے توں سوا یا ای
میں اگاں تے پچھاں نہیں ہو سکدا، جیٹ پراں دے اتے کھلوا یا ای
خالق یار نہ ہن دسار دیویں، میں تے تہمتیں سیس جھکایا ای

میرے دیدار

آگے آں تیرے دیدار واتے، اپنے درتھیں نہ ددکار ماہی
سانوں مرضاں پجریاں دیاں، سن عرضاں نہ دسار ماہی
ہوئی کوئی دیکھ دس خالی، حامی آپ دے خدمتگار ماہی
خالق یار ورگے خاکساراں نوں کراشتقاں وچ شمار ماہی

عشق والیوں کے

بے عشقیاں نوں کوئی خبر نہیں، عشق والیاں کے کبیرے اصول میں
عشق والیوں کے تھے تھے کھل پندے، خاطر یار دی موت قبول میاں
عشق والیوں کے مر کے جو بندے نے، شیریں کردے فیروصول میاں
عشق والیاں دا خالق یار میاں، حافظ آپ کے رب رسول میاں

عاشقیاں نوں

کھوہ عشق پریم کے جوئے جہاں، اوج میدان کے بارے نہیں
کالی زلف والیل کے عاشقیاں نوں، کوئی فطرے جہنم کی نارد نہیں
جہڑے رب رسول کے خاص بندے، عشق والیاں نوں طعنے مار دے
چھڑا دھو شکار سدھار جانا، خالق یار ایہ اصول پیار دے نہیں

دید پیاریاں سجناندی

ہو دید پیاریاں سجناندی، دکھ درد مصیبتاں جانیاں نہیں
طاقت دل عمکین نوں مل دی لے، صحتاں بڑیاں و چاریاں پاندیاں نہیں
پلاں وجہ وجود وارنگ بے خوشیاں چہرے تے رد نقاں لاندیاں نہیں
خالق یار جی مست خمار اکھاں، پیاں غنیدے عید مناویاں نہیں

شمع لے پروانے

شمع حسن دی چمکدی تک کے تے، اڈ اڈ پروانے پے اوندے
ڈھکے ڈھکیاں کے کی نہیں رسد، جند دھکے نل گول گھاوندے
دنیا دار مردار بے کار شوگر، جان بچھ کے تھمتاں لاوندے نے
خالق یار جہاں کے خوف کولوں، عاشق کدے کی نہ گھبراوندے نے

زلف والیل

تیری زلف والیل نوں جاں واری، ساری دنیا جگر بہار جاوے
اکھاں تیریاں نوں رکھاں ربدیاں، جہان نوں منڈیاں و پیاں جاوے
تیرے جیہی نہیں میٹھی زبان و کھٹی، اوتے دلاں کے کھب و شکار جاوے
خالق یار میاں تیرا نام لیاں، بیڑا لگ مسکیناں دا پار جاوے

بیختہ عشق والے

کھوہ عشق واکرے وی رک دانیں، الٹھو جلد الگ تارے جی
عشق مہری لے سب میدان دا، آئی عشق نوں کدے نہ مار لے جی
اوتے تیلے تو کھل کھل پندے، حکم جہاں دا عشق پیار لے جی
خالق یار نہیں ڈبے اودھ اندر، عشق والیاں دا بیڑا پار لے جی

تیرے واسطے

تیرے واسطے سب منظور منیوں، دکھ درد مصیبتاں تنگیاں وی
تیرے واسطے ساریاں سنیاں نہیں، گلاں پہڑیاں تے گلاں چکیاں وی
تیرے شکوے گلے تے گل لائے، سے دتے نہیں ساتھیاں سنگیاں وی
خالق یار نہیں کوئی پسند آئی، ڈٹھیاں صورتاں رنگ برنگیاں وی

نقشہ سجناندا

آوے نقشہ سامنے سجنان دا، فیر نشے پریم بچھ جاوندے نہیں
دن عید مبارک جا بد لے، دیکر دید زیارت پاوندے نہیں
دکھ درد مصیبتاں دور مہوون، محفل عشق پیار دی لاوندے نہیں
خالق یار میاں سن عمر ساری، عاشق گیت پریت دے گاوندے نہیں

پیار پیار

پیار پیار پیٹے سارے پکار دے نیں، پاویں پیار ایہ اوکھڑی کار لے جی
بنال پیار دے لکھ سواد نائیں، بنال پیار دے عمر بیکار لے جی
لگے پیار دے کوئی نہ ڈھالے، ہر شدہ تے پیار سوار لے جی
خالق یار زبان تے نام اودھا، دلوں جس دے نال پیار لے جی

نماز اللہ دھودی

اللہ دھودی جنہاں نماز نیتی، کدے صدق ایمانوں نہ ڈھول دے نیں
پانی اتے مسطر اسٹکے تے، مالا یار دے نام دی رول دے نیں
ہتھ وچ ترکڑی پھر کے تے، سودا عشق والا پورا تول دے نیں
سرکٹ جاوے خالق یار پاویں، جھوٹ نیں پر سچ اکی بول دے نیں

مار پیار دی

مار پیار دی کدے دی بھل دی نیں، بھل جاوندی لے مار لتراں دی
چھپرئی سادگی دی ٹھیوٹ ہندی، ہو سکدی نیں پھلاں چتراں دی
بیل دی باغاں وچہ بول دی لے، بولی بڑی تیرلی لے تتراں دی
خالق یار میاں تے بھل جاویں، نماز بڑی ضروری لے وتراں دی

عشق جوان

چنگاں میں وجود وچہ جدوں، سمجھو عشق جوان فیر گھر بیٹا
چھپر احوالے ڈھریاں ڈھالوے، اوسجھ لوے سو زیر رہیٹا
عشق کدے بیونڈیاں چھڈ دائیں، اے کس کے کمر اں فیر رہیٹا
پہلی عمرے خالق یار میاں، ایسے عشق دے لکھ داستاں رہیٹا

عشق دی صدا

عاشق نگ عشق پیچھے جاوندے نیں، توے عشق دی جدوں صدا کہنی
جوگی بن دے یار دے ملنے نوں، آؤں ٹھیلوں مندر اں یا کہنی
سنگاں نال لنگاوندے ڈنگ چنے، کدے نس دے نشیں چھڈا کہنی
کسی سن لیا اکی خالق یار میاں، تے فیر جاوے نیں بھسکا کہنی

ڈنگے پیار دے

لوکاں واسطے جھلے اولہے نیں، کدے پچھے اوماں نوں جا کے تے
پتہ عشق بیماری دانگ جاندا لے، کاسنوں رووندے نیں پلے پاکے تے
مار مگر دلدار دے پٹے کھاندے، بہندے کدے نشیں حوصلے ٹہاکے تے
ڈنگے پیار دے خالق یار میاں، ہت رکھدے سیس بھکا کے تے

دیدے

دید آگے نیں تیرے دیکھنے نوں، اگوں رب جانے کیڑی کار ہو سی
جاں ادھ و شکار وچہ ڈب جاسی، جاں کھپراں تھیں بیڑا پار ہو سی
عشق میں کے تے چور چور کرسی، جاں حسن شفا مددگار ہو سی
خالق یار اعتبار کر لیا پکا، بنال لکھ نہ تیرے پیار ہو سی

صدرے جاوے اں

مڑ مڑ کے یاد پئے آوندے نیں، اوس دن دے قول اقرار تیرے
جدوں بے پروا کیتے، او بھلے نیں پیار تیرے
بھاگاں والیا شاہ متوالیاوے، مڑوں لے تھکے عشق پیار تیرے
خالق یار پیٹے صدرے جاوے اں اکوار نائیں بار بار تیرے

عشق والیاں

مٹ مٹ کے یاد پئے آوندے نیں، سینے جنہاں دے عشق پیار جی
کھل جاندا ہے نیں اتے کھیاں دے، لگا جنہاں نوں شوق دیدار لے جی
پئے موڑے فیروں مٹ دے نہیں، سب کجھ سمجھن دلدار لے جی
خالق یار نہیں بھلی گل تیری، عشق والیاں دا بیڑا پار لے جی

گل پیاریاں دی

کی دسیئے گل پیاریاں دی، حد بچنے کی اونال دے پیار دے نہیں
بن ٹھن کے لکڑے جس ویلے، لٹاں وھار ماہتاب دے مار دے نہیں
جدوں بھل کے گل ہلاوندے نہیں، پھل چار چوہرے کھلا دے نہیں
خالق یار دیدار لیا کر جنہاں، موسم اونال تے نت بہار دے نہیں

صدے جال

صدے جال میں ایساں پیاریاں توں جنہاں نوں دھندیاں جان وچ جان آوے
مزدہ دساں کی نین صراحیاں دا، جام پیندیاں سال اطمینان آوے
ایسے خوشی وچ ہو جائے ایمان تازہ، نیڑے بالکل نہ شیطان آوے
رکھاں ربدیاں خالق یار ہوں، غلط لفظ نہ اتے زبان آوے

اپنا اے

کی کسینوں کسے نہیں اکھالے، جدوں بار بار دا اپنا اے
میںوں سجنال دے اتے دوس کاہدا، سینے زخم مار دا اپنا اے
میری جندوی نہیں میری جان دی آئیں، سب کجھ پروردگار دا اپنا اے
خالق یار ہو جائید خود راضی، ساڈے اپنے یار دا اپنا اے

عشق بخار

وچ وچ اوکھدا جاندا نیں، چڑھیا جنہاں نوں عشق بخار لے جی
پئے پھر دے وانگ دیوانیاں دے، بھلی اپنے آپدی سار لے جی
نیڑے ہو کے جیکر دیکھئے تے، دسدا ہو دا ہو راسرار لے جی
خالق یار میاں عقل والیاں لئی، بڑی ایہ سٹوری مزیدار لے جی

عشق حضور

سینے جنہاں دے عشق حضور دالے، ہو کر کسے دوار تے جاوندے نہیں
آگ لاوندے شاہی پوشاں نوں، دلنوں لعل جواہر ہیرے بھاوندے نہیں
نت مست رہندے وچہ گوڑی دے، گل ریشمی کپڑے پاوندے نہیں
خالق یار میاں جدھر مونہوں آوے، اودھر چل میندے خوف کھاوندے نہیں

جوڈر دے رب کولوں

دل اونال دانٹیں شاداب ہوندا، جنہاں کھوہ پریم دا گھیر پانٹیں
ٹھیں پہونچدے منزل مقصود اتے، جنہاں عشق دا پیندا بیڑا پانٹیں
سوڈے سب خرید دے نیتاں دے، کسے نہواں تھیں ماس نکھر پانٹیں
خالق یار جوڈر دے رب کولوں، اونال کدے دی کسے نوں چھڑ پانٹیں

عشق و عاشقی

بندہ رب رکھے حسن والیاں نوں رچ رچ پئے اسیں دیدار کرے
ساڈا وقت سواد وچ لنگھارے، عشق و عاشقی اسیں رگزار کرے
آ آ کے دسیاے سودا، دن دن مال تیار کرے
خالق یار جائے چل دکان ایسی، وٹک نقدی لیئے نہ ادھار کرے

تن من دھن

صرف بھور مشتاق نہ سمجھ مینوں، تن من دھن آپ تھیں واردا میں
اپنے حال اندر سر مست رساں، وچو وچ پیا دنیا نوں چاردا میں
جتنے لوک پٹے مٹاں من کے نہیں، متا داراوس شاسی درباردا میں
خالق یار پکارا سچ لے جی، لافا نیں نکمیاں ماردا میں

عشق بیچار

لا کے لاہے ناہیوں سر چاڑھے، واہ سبناں قول اقرار لے
چیر چپاں لنگ جاندا راتیں، لپکا جنہاں دا عشق پیار لے
تن داماں لا لیونڈے، لگا جنہاں نوں عشق دیدار لے
تن من دی بازی خالق یار، پیا منگدا عشق بیچار لے

سبحان اللہ

لنگ گیا رمضان سبحان اللہ، چن عید والا سو سنا پڑھیا لے
ہراک دی جان وچہ جان آئی، کلمہ شکر داسب نہیں پڑھیا لے
سوہوں رب دی خوشیاں ہر پاسے، دو دو گنا دل بڑھیا لے
خالق یار ہراک افسوس مینوں، مینوں نال رمضان نہ کھڑیا لے

عشق تیرا تے دل میرا

عشق تیرا تے زندہ اے دل میرا، کسے چیز دے اتے لپکا وندا نیں
دم دم وریا تیرا لپکا وندا اے، ہور کسے دوارے تے جا وندا نیں
بس تیریاں عبادتاں کافی نیں، سب کسے دے گئے جمعکا وندا نیں
خالق یار غریب دی جیہڑا تے، نام کسے اغیار دا آ وندا نیں

عشق دی

دل جنہاں نوں دیکھ خوش ہووے، خاص اوناں تے رب دی عطا ہونڈی
بالکل نیں گل بلکھیاں دی، ہمیشہ دلوں دل نال راہ ہونڈی
راز والے راز نوں جان کے نہیں، راز والیاں نال وفا ہونڈی
خالق یار کی عمر انجان اچھے، سن لے عشق دی بری بلا ہونڈی

عشق دریا اندر

لوڑ نیں معشوق نوں عاشقاں دی، عاشق مگر معشوق دے مرد نہیں
بازی سرتے دھڑ دی لا کے تے، ہر دیلے پٹے نوکری کر دے نہیں
نیں صبح نیں شام دوہر دہندے، اٹھے پہرے تنگیاں جبر دے نہیں
خالق یار کی عشق دیواندہ، رکھ حوصلہ کوئی کوئی تر دے نہیں

عشق بیچار باجوں

یاداں والیاں نوں ہر کوئی یاد کروا، بے یادیاں کروا یاد کوئی نہیں
چھٹا ادھ و شکار وچ جا وندے نہیں، ہوندا جنہاں پیر استاد کوئی نہیں
دیکھ لیا آزما آزما کے تے، کڑھ دا دل دوچوں عناد کوئی نہیں
خالق یار والی عشق پیار باجوں، ایس زندگی وچہ سوا کوئی نہیں

پہلاں عشق

پہلاں عشق معشوق نوں لگدا، فیر عاشق نوں لگے
پیمہ جاندی لے کوک دوحائی، جیوں طوفان پیار لے
پچھے پچھے دیا ساری، عاشق لگے لگے
خالق یار عشق عیش جانا، پاویں کالیوں ہو جان لگے

گل پیار دی کے

۳۵

گل پیار دی ساری دوستوں کے، گل پیار نال کرنی چاہی دی کے
پیار ڈالے نہیں ڈردے دنیا تھیں، پیار والیاں نال یار کی لائی دی کے
پیار والیاں نے مینوں دسیا لے، جتھے پیار ہووے قصر کھائی دی کے
خالق یار چھپا کے رکھئے نہ، گل پیار دی کھول سناٹی دی کے

سجین تدرہ

سجین سجناں نوں تک تک رجن، گل دنیا اتے دھما دی ہے
گل والیو دیکھ لو سجناں نوں، گل سجناں بچھے کٹا دی ہے
پچھے رل کے مر لو سجناں دے، آؤ مصرع ایہ دوسرا دی ہے
خالق یار میں سجین تدرہ رہندے، جدول اپنا آپ لٹا دی ہے

سجین رکھ

سجین مس دے سجناں کول آوندے، نہیں آوندے مونہوں بنا کے تے
ہوئے کوئی تکلیف جے سجناں نوں دل سجناں تے لگے جا کے تے
ہر شہ دلدار تھیں وار دین، نہیں رکھدے کلکھ بجا کے تے
خالق یار میاں سجین رکھ لیئے، مہر دھڑ دی بازی لگا کے تے

اکھیاں

بڑا اکھیاں نوں سمجھایا لے، کسے ویلے وی آرام نہ لیندیاں نہیں
راہ لنگدیاں جانڈیاں رامیاں نوں، مہر مہر کے لنگدیاں رہندیاں نہیں
خبرے کیہ می ہمار کی لے ایناں نوں، نہ کچھ سن دیاں نہ کچھ کہندیاں
خالق یار نہ اوٹھوں ایہ باز آون، جتھے اکواری جا پیندیاں نہیں

شمع تے تنگ

۳۶

قسم ربی جھوٹ دی نہیں ماسر، شمع بلے تے آوندے تنگ نہیں
سو لیئے پاویں کریم پاؤ ڈر، حق ہووے تے چڑھدے رنگ نہیں
لیلی جنوں نہیں پئے روز ہوندے، سن عاشق معشوق دی تنگ نہیں
مرد دھڑ دی بازی لگا دیئے، خالق یار میاں رہندے سنگ نہیں

راز دی گل

پہلاں عاشق تے فیر معشوق ہوناں، سمجھ والیو سمجھ لو راز دی گل
بڑے تھلے تے بڑے جگرے دی، بڑی عاجزی تے بڑے ناز دی گل
پرت پرت کے تے گلاں کیتیاں سن، پرت پرت کے روزے ناز دی گل
تھاں تھاں کے اتے مشہور کرے، خالق یار مہمان نواز دی گل

بیکار عاشق

کدے عورتاں نہیں میدان جتے، کدے مرداں میں دل ہاریا نہیں
کدے مومنوں نے سناں لائیاں نہیں، کدے ڈاکوواں جھگا دساریا نہیں
ہمیشہ شیر دلیر لے جنگلاں دا، کدے گیدڑاں اولوں لکاریا نہیں
خالق یار بیکار لے او عاشق، جتنے دل معشوق اتوں واریا نہیں

سجین اوچلے

سجین من کے دیندے سجناں نوں، بے حسابا آن منیاں کی پاوندے نہیں
گل اک نہیں سن دے دوچیاں دی، جدھر جان سجین او دھر جاوندے نہیں
ٹھنڈے دنیا دے جھڑکاں جگ دیاں پئے سن دے دل نہ ٹھاوندے نہیں
خالق یار میاں سجین اوچلے، جیہڑے لاکے توڑ نہ بھاوندے نہیں

بنال عشق دے

بنال عشق دے آدمی آدمی نہیں، عشق نال انسان انسان بن دا
 جیو بنی طے بنال ہزارے، ہمہ پڑھ لے تے مسلمان بن دا
 جیو بن بنال عازد نہیں معافی جیو بن روزے زکوٰۃ داسان بن دا
 مشرق عاشق داسا داسا بن، خالق یار نوں دسا آسان بن دا

کالیاں نوں

میں اپنی صورت اتے آپ عاشق کی کراں میں ایہ حسن والیاں نوں
 دل پھڑکڑیاں داموہ کیندے، نہیں من دے تجربہ کالیاں نوں
 اچھے پیرایہ نوکری سراتے، چکاتی رکھدے نہیں رکھو والیاں نوں
 خالق یار پیار تھیں لانی رکھیں، کٹ کٹ طعنے کالیاں نوں

طلب والے

طلب جنہاں نوں ماہی دی قلب اندر، بلب اوناں دے رہیں انوار کردے
 او وجہ دشوار دے پھس دے نہیں، جہیڑے ماٹیاں نال پیار کردے
 نام اوناں دا دنیا لے ساری، سستی قوم نوں جو بیدار کردے
 خالق یار پوئے مارا اوناں نوں، جہیڑے جموٹیاں لے تے اعتبار کردے

پیار دی تھرط

ادب خلق دے ملک توں باہر جہیڑے، پیار اوناں دے کاہر وجہ وڈا نہیں
 جہیڑا عشق دی جھٹھی وجہ سسر دا نہیں، او پار چناں تھیں تھرط دا نہیں
 اونوں فتح شکست دی سار کاہدی، جہیڑا وجہ میدان دے لڑا نہیں
 خالق یار لے اوہی بیکار جیتی، جہیڑا سبجیاں دے سرے تھرط دا نہیں

مکھ دی بھکھ

ترے مکھ دی اے لبس بھکھ مینوں، بہو سامنے مکھ دکھا وندار ہو
 تیرا احسان نہیں کہ بھلان لگا، میٹھیاں میٹھیاں گلاں سنا وندار ہو
 دو دے نین نال نین ملا وندار ہو، نشے بھر بھر جام پلا وندار ہو
 خالق یار دشوار نہ کوئی روئے، شمع عشق دی آگ جلا وندار ہو

تیری دید

تیری دید تے ہونڈی اے عید میری، چہر ائیوں نہ تیرا خورشید لگاں
 تگاں صبح ویلے کدے شام ویلے، کدے خاص دوپہر میں مرید لگاں
 لگاں ہوویں اٹھاجدوں نال اللہ، پیار پڑھدا قرآن مجید لگاں
 خالق یار اوٹے لٹھ جائے بھکھ ساری، دوواں جہان لے رکھ لے امید لگاں

یار دی راہ اندر

سجی جنہاں دے دور حضور ہوں، دس دی منزل وی اوناں نوں دورا لے جی
 جنہاں یار نوں رکھیا نال سینے، جینے اوناں دے ویج سرور لے جی
 شمع اتوں پروانے نثار ہوں، دسنا فرض ایہ ساڈا ضرور لے جی
 خالق یار او یار دی راہ اندر، مرنا عاشق نوں منظور لے جی

اکو یار

مینوں کسید رنگ پسند نہیں، اکو یار دے رنگ نوں چاہوں اں
 دن رات فراق دیوچ رورو، گیت اوہدی پریت دے گاون اں
 او آؤندا مکھ دکھا وند نہیں، اوہدا نام سن دل پر چاؤں اں
 وجہ دنیا دے خالق یاریاں میں تے اسطراں ڈنگ لٹاؤں اں

عزت بیگ

کم کسید او ناں نہیں کرناں کی، جنہاں نوں اپنے کہاں دی پیہ گئی ہے
کم ہوندے نہیں نال دلیریاں کے، کرن والیاں دی ڈھیری ڈیہہ گئی ہے
عزت بیگ کہتے کم کمیاں کے، عزت کمیاں دے پکھے لمبہ گئی ہے
خالق یار اورہ گئی رسیہ تیری، تاں کی جان تیری اٹھی رہ گئی ہے

تیر کی یاد

جھوٹ بولاں تے مڑے زبان میری، تیر کی یاد دیوچ خمار رہناں
ہو سب غلام لی جام رہے نہیں، کمرڈ نظر کرم سہکار رہناں
امر سووے تے میں دی بجالاواں، ہو یاں مدتاں نت تیار رہناں
خالق یار خواستہ چل گیا، تے حاضر سمجھنا متح دربار رہناں

لا الہ

تیرے شوق تے ذوق نوں تک کے تے، میرے دلوچ جوش تے ابال آوے
مست طبع طبیعت اپنی سی، تیس وددھ او پیا خیال آوے
نام نامی گرامی توں جاں صدقے، جہیز لا الہ دے نال آوے
خالق یار دال تے چاہو ندالے، آوے تیرے تے حسن جمال آوے

بیلی

جانا چھڑ کے کم نہیں بلیاں دا، بلی مڑے بلیاں نال لگ کے
پاویں چٹا جواب دی لہجہ جاوے، فیرو کی رووندے جو بلیاں نال لگ کے
کھتے وچ چپاں دے ڈب جانا، کھتے کھڈیاں جو سہیلیاں نال لگ کے
خالق یار گلاب گلاب ہوندا، دل دانیشیں چنبیلیاں نال لگ کے

نقشہ آب و

ساری رات دلیلاں وچہ لنگ دی کے، ہر ویلے ای تیرا خیال رہندا
او جان داجاں میں جان ناں وال، جو تہ ہوندا میرے نال رہندا
رہندا نقشہ آب و اس منے میں، جیسو لیتے وی ایوا سوال رہندا
خالق یار نوں چھڑ کے نہ جاویں، اوتے آگے ای حاووں بے حال رہندا

جان لے کے وی

ہر ویلے ای آوندی لے یاد تیری، ہو ر کسیدی آوندی یاد نامیں
ظلم کرے جنے وی کرنے تی، اسال کرنی کوئی فریاد نامیں
نت رہناں اس توں ہمیش زندہ، ایسہ ساڈی تے کوئی بنیاد نامیں
جان لے کے وی خالق یار میاں، تینوں آوندی پیا سواد نامیں

تیرا نام

تیرا نام من کے جان وچ جان آوے، عام و عام چیر چا تیرے نام دال
ساڈی ایوا جہی وکھ کے زندگی لے، جہیز لمحہ لزرے اوکھنی ہال دال
سانوں ہجر جڈیاں میں کی کہنا اس، کی خطہ صبح تے شام دال
مہرن مہرن نامیں خالق یار کردا، بڑا حوصلہ تیرے غلام دال

بسم اللہ

صدقے جاں او تیری زبان اتوں اکوار بلا فیربسم اللہ
ہس مکھڑا چیرا بس تیرا، پچھاں پرت وکھا فیربسم اللہ
بے حقوڑی جہی ریحہ ہوئی پوری، فیربسم اللہ
خالق یار نہار ہو چلیا کی، ایسی دیر نہ لا فیربسم اللہ

عشق پیار

اوتھے سیس نوائی دہ لبسم اللہ، جسے تھوڑا جیہا عشق پیار ہووے
اوناں چیرے لہجہ وی سچ دانٹیں، جنہاں چہرہ عین دیدار ہووے
جی جی زبان تھیں کہی دالمے، جدوں سامنے آ دلدار ہووے
ہتھ بٹھ کے تے خالق یار آکھیں، حاضر جلدی وچ دربار ہووے

کرنگاہ رحمت

نت پھرنس سامنے اکھیاں دے، تیرا رُوے تصور خیال اندر
جنہاں تک نہ تینوں میں تک لوآں، خوشی آؤم کی تیں وبال اندر
ویلے ایہ سارے لنگ جاوے نیں، سدا سنیں رہناں ایسے چال اندر
خالق یار تے کرنگاہ رحمت، اوتے دس رہیا لے کھیرے حال اندر

لذتیں بھر فراق

بہیڑیاں لذتیں بھر فراق اندر، اونٹیں لہدیاں وصل وصال دیوچ
ایہ کل عاشقاں نہیں میرے کن پائی، آئی نہیں سی کدے خیال دیوچ
سارے کڈھ دے دند او بیس قرنی، آکے ماہی دے جاہ و جلال دیوچ
خالق یار ایہ رمزناں اوکھیاں نیں، توں وی مست رہناں ایسے حال دیوچ

عشق مورکھ

عشق کسیدامن دانٹیں کہناں، پٹھر کے سولیں دے انے سنگ دالے
آپیں جان دی نہیں پرواہ کردا، نالے ہو رناں دی جان ننگ دالے
سدھاتیہ کھندا تیر وچ سینے، جنگ خطر لوں مول نہ سنگ دالے
خالق یار پچے من دے بار سارے، اگاں عشق تھیں کوئی نہ لنگ دالے

سواد مر لبعیاں دا

تینوں وکھیاں سواد مر لبعیاں دا، کوئی جھوٹ وی نہیں مذاق وی نہیں
جو کجھ ایس توں ایس شہنشاہا، تیرے جیہا کوئی جگتے ساک وی نہیں
اسیں نمائے درد رنجائے، تیرے مقابلے خاک وی نہیں
خالق یار نوں کردے ایس قابل، کسے شعر چٹکے پاویں افاق وی نہیں

تیری اک لگاہ

تیری اک لگاہ پیار والی، میری جان نکال کے لے گئی لے
خادم ہو گیا تیرے کتیاں دا، میرے گل محبت پہ گئی لے
ہجر مار کاتی پاویں نہ جانی، تہہ اج میری ساری بہہ گئی لے
خالق یار والی عشق دے کتیاں دی، گل وچہ تہان دے رہ گئی لے

تیری پرہیزگاری

صدقے صدقے او تیری پرہیزگاری، یاد دم دم مینوں آ رہی لے
صدقے بھر جدائیاں دے وچ او، لٹے بھر بھر جام پیاری لے
صدقے کی دساں صدقے ہو رگلاں، صدقے دلیری اک بھاری لے
خالق یار لبہا رہ نہ کیوں جاواں، لوں لوں اندر کھنڈاں پا رہی لے

تیرے بن

تیرے بن جہان دیران سارا، مینوں جان تھیں وھدھ کتوں ماہیا
آہ چھیتی چھیتی آوی جا، اپنی دیر گائی آ کیوں ماہیا
نہیں سکھ ارمان داساہ آیا، توں جدوں دا چھڑ کیوں ماہیا
خالق یار والی تیرے دیدار باہیوں، بالکل میں بچنا ناہیوں ماہیا

عشق مای

سنے عشق مای کے باجھوں، تیریاں عبادتال ساریاں پیچ میاں
کدے شہر مدینے نال رلدانیں، پاویں شہر پنن دا کچھ میاں
جیکر توں جنتیں جاو نالے، تن من محبوب توں ویچ میاں
وحدہ دنیا دی ہر چیز نالوں، خالق یار کیتی گل پیچ میاں

سامنے اکھیاں دے

جدوں آوند اوسانے اکھیاں دے، چڑھ چڑھ کے چاہے چڑھنے
نین لین سرور کوہ طور والے، شاہ منصور والے کلمے پڑھنے
گلاں اسماعیل دیکھری دیاں، ناروچہ خلیل پئے سڑ دے نین
خالق یار والی حیدری مار نعرہ، حق سیج دیاں جنگاں لڑ دے نین

تیرے وچ پیار

تیرے وچ پیار میں ڈوب گیا، میرے یار غمخوار پیار یاو
تینوں چن ماتا بگردانیاں لے، تن من وی تیرے توں وار یاو
شاہ زور توں بے پرواہ جانی، تیرے جیہا نیٹیں کوئی دلار یاو
خالق یار میں بے ہتھیار سے، توں جتیا تے میں مار یاو

تیرکی دید

تیرکی دیدنوں اکھیاں ترس دیاں، دل کردا لے تینوں پیار کھیاں
میرے سونیاں تے میرے دے بیبا، تینوں روبرو بیٹھا ویکھیاں
ایسا ویکھیاں تے آوے سرور ایسا، کوہ طور اتے جا جا ویکھیاں
خالق یار جیوں ویکھد رمز والے، فانی بندے دے وچوں خدا ویکھیاں

سواد

بہوتی گل سواد دی، حقوڑی سنیں کن دھر کے
جنہاں میں گڑ چکھیا، اونٹیں رندے جبر کے
چھڈ قبیلہ نس دے، پنوں پنوں کر کے
خالق یار پاگئے رتبے، راہ خدا دی مر کے

تاہنگ بجن دی

تاہنگ سجن دی وچ دلیدے، حد تھیں وحدہ سما گئی لے
لاکے مہندی سگناں والی، اپنے رنگ دکھا گئی لے
شاہ منصور نوں سسوی اتے، شوق دے نال چڑھا گئی لے
خالق یار اکریل اندر، عشق نماز پڑھا گئی لے

خاص پیار والے

تیری دید دی حسرت باقی لے، کامہنوں سبھاں ساتھ لدائی جانیں
پرہ لاکے سامنے آو کی جا، کامہنوں دنیا تھیں شرمائی جانیں
دل عاشقانہ بوندے بٹھا پکے، فیر کاس گلوں گہرائی جانیں
خالق یار والی خاص پیار والے، کرے ہو لے اکی شعر بنائی جانیں

گل والیدی گل

گل والیدی رہندی لے گل تازہ، ہو یا سسی داکھ نقصان وی نیٹیں
مہنیوال میں مال حلال کیتا، نالے سوہنی دا ڈھولیا ایمان وی نیٹیں
کوہ پڑے سرے تے ڈھوڈھو باہر سے، کسے ویکھیا ایسا جوان وی نیٹیں
خالق یار میاں گل عاشقاں دی، اہڑی سوکھی دی نیٹیں آسان وی نیٹیں

سوہنی

رکھ آس خدادے آسے تے، ماری چھال وچ جادریا سوہنی
کچے گھڑے ننان نیں دغا کیتا، کرسی کم سن جھپڑے خدا سوہنی
اللہ خیر مود اللہ خیر مودے، کرسے دور آفات بلا سوہنی
خالق یار دلدار نیں پاتلی، دتی اپنی توڑ نہا سوہنی

خمار مستی

چڑھی شوق دی کسے نول ذوق والی، کیونکہ سے اے خود بازار مستی
کٹیاں پائے لٹی جی جی کٹیاں، کٹیاں پیہ کے تھلے تلوار مستی
کٹیاں سو خوار خوار پائی، کٹیاں پائی لے دیر سرکار مستی
خالق یار نہ رہیا لے کوئی خالی، ہر اک نول چڑھی خمار مستی

چروکنی سی

عشتق بھٹی نیں اچ کوئی پودنوس، ایہ تے جگ دیوچ چروکنی سی
فریاد کیتا نیں اچ کوئی وہیل نواں، ایہ تے لہتی سوہنی بچ چروکنی سی
عزت بیک سوہنی نیں کھٹے اچ ہوئے، سامی دواں دی اک چروکنی سی
خالق یار او یار نول ملنے دی، سینے لگی کوئی سک چروکنی سی

امر بلیاں دا

کل کی دساں داں من دانیش، نظر کٹے ساہو اچ جیوں خواب دیوچ
اشک کول دے پڑے من دور نیں، دمندار سیا کھلا اپنے حساب دیوچ
نوند پور حوی او نول میں بچ لندا، توں تے وس نیں دلے باب دیوچ
امر بلیاں دا خالق یار ہو، تے پیر رکھیا کر رکاب دیوچ

چہرا ماہتاب

جستے دل چروکنا وچ داسی، اچ چہرا ماہتاب او دیکھیا لے
ایویں نیں سی کسے نیں دس پائی، جنہاں لاکے حساب او دیکھیا لے
اچن چیت میں لنگ پیا اوختوں، چڑھیا حسن شباب او دیکھیا لے
خالق یار دے دی او تھکے ٹوٹے، جدوں بے نقاب او دیکھیا لے

انصر محمود

جوا کھوسوے منظور مینوں، ایہ پر سن لوزہ آلود آں میں
اودھ کی ذات نول اک پہچانیا لے، اودھ کی ذات واک وجود آں میں
کالے جادو نیں میرے تے اثر کردے، کلمہ پڑھدا پاک درود آں میں
خالق یار جی لیناں پکار مینوں، ایہ وی نیں تے انصر محمود آں میں

شاہی سیلاب

کنول قیف نول دیکھاں تے لطف آوے، سوکھے نیں سوال جواب میرے
نہیں منکے تسبیاں رولناواں، کھلے کم نیں بے حساب میرے
سو منے کھلے تے اتوں ملے نیں، رہن کول کول پھل گلاب میرے
خالق یار آدھ میدان جاوے، ڈکن والٹرا شاہی سیلاب میرے

تینوں

دنیا حسن مجاز دے مگر لگی، دیکھ کھلیا کیوں نیں سار تینوں
میرے دس جو دس اوکراں پوری کس چیز دی سوہنیاں ہار تینوں
میں اکی سننے خزانیاں جک آندا، سارا دے دتا کامر باہر تینوں
مہرگیں نول لوک بھلا سڑدے، یاد کردے نیں خالق یار تینوں

لگی والیاں

نیش کر کے سخن تے تاں کی لے، لگی والیاں پیا بلا ونا لے
 بے نیش دے دما یہ ساہ فانی، کدوں کول کسے کسے آونا لے
 کتیاں دھونڈھنا تے کتیاں لہجنا نیش، یاراں کس نال مونہ ہونا لے
 خالق یار چل جیوس برات تیری، تیرا شعر پیا لوکاں گاونا لے

للسہ

بستہ پیراں دیاں خیراں کے منیوں، راس آونی کے ہو رہاں کتھے
 خاص واس تیرا وج اکھیاں کے، میرے راجھنا سرمہ پاں کتھے
 تیرے نیش نال کوئی ہو رہا سرمہ، اڑیا جھٹ کے دی تینوں جاں کتھے
 صد تے تہہ دے دنیا لے رہی لے، خالق یار داسو ناسی ناں کتھے

واسطے ربدے

تینوں دیکھاں تے چڑھ کے چہ منیوں، سانجھے دل میرے جانیاں کے
 اڈے بکھ تیرہہ دانال سارا، جدوں نین نال نین ملا نیاں کے
 ایہ تیریاں ای ساریاں برکتاں نیں، ایہ تیریاں ای مہربانیاں کے
 خالق یار دماغ قصور ہووے، پئی واسطے ربدے پانیاں کے

روبرو

جدوں یار میرے روبرو ہووے، اوسے وقت منیوں ہوش آجانڈی
 فیر پڑھدی کس جبتاں دی، میرے سارے گناہ بخشا جانڈی
 میں سمجھنا وال میری عید سو گئی، میرے نین پیا سے رجا جانڈی
 خالق یار آون ہوئے عشق والے، قدرت غیب کتیاں منگ پڑ جانڈی

رونال عمراں دا

جان گئیاں چمن بہار وچوں، نہ پچھیا نہ بلایا ای
 اکھاں ہر ویلے پیاں روندیاں نیں، رونال عمراں دا پلے پایا ای
 پاویں کینج بھلاں پیا بھلاں دانیوں، جیہ تیر وچھوڑ دالایا ای
 خالق یار تے ظلم کھان گتیاں، ذرا پچھیا ترس نہ آیا ای

ساڈے یار

جان خط کیتا تینوں الوداع، ساڈے یارنوں ساڈا سلام اکھیاں
 آکھیاں چاسن والے تیرے آکھ کے سن، ہو چلیا کام تمام آکھیاں
 آکھیاں آخری دماں تے جند آئی، گل کھول کے تے سر عام آکھیاں
 خالق یار چل چلیے دلیس دواں، سچے رب دا لے کے نام آکھیاں

حسن والیا

تینوں دیکھ کے توبہ ترور سسٹی، حسن والیا ایدھر خیال تے کر
 اسیں تیرے نال پیار جے کر نیں آں، اللہ واسطے توں ساڈے نال تے کر
 پیا انگلاں اتے نی پناش، بہو تانیش لے ترس وال تے کر
 خالق یار بازارا کی ایہ فانی، جیوندیاں جیوندیاں کوئی سوال تے کر

سدھاتیر

انج حق نبھاٹی دہ دوستی دا، جیوس سبھاں توڑ نبھایا ای
 سدھاتیر کلجیو لے مار کے تے، میرا خون سریروں دکایا ای
 یاد رکھاں داتیریاں نیکیاں نوں، جیہ میرے تے کرم کما یا ای
 لوگ گل بناندے نیں نگ پچھے، خالق یار داجیتا نہ آیا ای

تیری کیمیا گری

تیری کیمیا گری توں جاں صدقے، مینوں مشق دی کھیتی وچ کھڑھیا کی
تینوں نسل جیسا لگے تے، اُتے اُتے رنگ چاڑھیا کی
تیرے درتوں بیجاں کھیتے، کدھرے جان والا ورقہ پاڑیا کی
خالق یارِ نون لکھاں پکے تے، اُتے چڑھ کے پیا لٹاڑیا کی

سودا سچ دا

سودا سچ دا توں بہت اوکھا، ہر کوئی حق دے اتے کھٹوناٹیں
بول توں نہ وٹنوں جان والے، جک دل دماغ وچہ لوناٹیں
طالب حق مزار دانیش جیڑا، چکی عشق والی آئیں چہوناٹیں
خالق یارِ گل آپ سرکار دی کرا، اوٹھاں والیاں نوں سستی زوناٹیں

میر کے پیار یا

تینوں میر کے پیار یا کی ہو یا، ساتھوں کاس وائے دور دور رہنیں
تینوں کس نے سبق پڑھایا لے، نال غصیاں دے سبھ پور رہنیں
اوتے رانیاں نیپوں کانیاں تے، یاد جنہاں دیوچ مخمور رہنیں
خالق یارِ وسار کے بلیاں نوں، کدے عشق اندر چور چور رہنیں

کیہڑیاں

گل اک تے راز دی سن جائیں، تیرے نال بڑیاں گلاں رہندیاں نی
سانوں کس گناہوں و ساریا کی، کول کیہڑیاں رانیاں بہندیاں نی
سچے دل تھیں معافیاں دے مینوں، ہلاں رورواکھیاں لیندیاں نی
خالق یارِ وصال تان یاد آوند لے، جہوں ہجر مصیبتاں پنیدیاں نی

صدرال

میریاں رج کے صدرال لٹھیاں نشیں، نشیں رج کے تیرے کول بہن ہو یا
مینوں رج کے موقعہ لبھیا نشیں، مونہوں رج کے کجہ نشیں کہیں ہو یا
تخفہ کوئی رومال کوئی یادگیری، نشیں کوئی دین ہو یا نشیں کوئی لین ہو یا
خالق یارِ پریت نبھا چھوڑی، کیتی گل تھیں پچھاں نشیں رہن ہو یا

کدے اووی

کدے اووی تے ویلے آونے نہیں، رج رج کے تے گلاں ہون دیاں
راتاں لھیاں لھیاں تان کے تے، رُل بل سہلیاں سمون دیاں
جکے شکوے سن سن گال لائے، رج رج کے اکھیاں رون دیاں
خالق یارِ او عشق پیار سیتی، چکیاں اٹھ سویرے جھون دیاں

میر کے بلیا

میرے نال نشیں سی کدے انج ہوئی، میرے بلیا جیوں کرائی لے توں
لنگھ لکھیاں دے لنگھ جان دے نشیں، چکی پھڑکے پھڑکے بوائی لے توں
سچے ہیریاں دی انمول قیمت، آپس سوچے جیڑی پوائی لے توں
خالق یارِ نوں چھڑکے ادھ اندر، جیڑی بنی سی گل گوائی لے توں

بڑیاں

بڑیاں خوشیاں تے بڑیاں نال چاہواں، گل پھلاں دا مار لویا اکھ
مینوں اتلے دلیس بیٹھا کے تے، چیم چیم اکھیوں نیر وگایا کی
معاف سبے دی نشیں خطا ہوئی، تیرے پراں نوں مہتہ لویا کی
خالق یارِ بنا کے دیوانہ، کھلی کھلی طواف کرایا اکھ

خدا دا واسطہ اکی

۵۱

آپیں سکھاں دی نیندر سوڈں رٹوں، سانوں دلہاں دیوچہ پھیسکتے
آپیں بیٹھ کنارے تے لیں موجاں، سانوں ڈونگے دریا وچ لاکتے
دعویٰ دیاں تیریاں دے، بیٹھے دنیا تھیں چت چاکے تے
خالق یار خدا دا واسطہ اکی، مار نہ تر پاتر پاتر پاتر تے

دعویٰ یقین

بانہہ کڈھ کے تے تینوں اکھیاں سی، آٹوں آپ نہ آٹ تھوڑی تری
میرے دل دی رنج نہاں ہوئی پوری، دوری سہن نہیں ہونڈی پیر تری
پنج ست روپیئے اکی لگ دس، منگی نہیں سی کوئی جاگیر تری
خالق یار ہن آٹوں تے کی آٹوں، جدوں مر گئی راجھنا ہیر تری

جیویں کی سی

کچھ تیرے دیدار دی لے آندا، جیویں کی سی مکھ وکھا سڑدوں
تیرے دراتوں خالی نہ آؤندا، بک بھر کے تے خیر پاسڑدوں
دل کھول کے تینوں دعا دیندا، لائے دنیا دے سار لاسڑدوں
خالق یار نہ بھکھ ترہیر رہندی، جے تے سوہنیاں کرم کما سڑدوں

میں تے توں

اک میں خطا تے کر بیٹھا، دو جا توں دی تے گنگا رلے ناں
اک میں اصرار تے کر بیٹھا، دو جا توں دی تے ذمہ دار لے ناں
لنگ گئی اڈیک وچ عید میری، کیتا توں دی تے انتظار لے ناں
بناں عاشقان دے خالق یار میاں، بالکل معشوق بے کار لے ناں

خدا دا واسطہ اکی

۵۲

ساری رات دلیلاں دچہ لنگ جاندی، سارا دن اڈیک اڈیک کے تے
تینوں فیرو کی نہیں قیاس آؤندا، مرجھیاواں چک چک کے تے
تیرے دلہاں نوں جاندا لے راہ فیہرا، لیٹاں دلیفناواں لیک لیک کے تے
خالق یار خدا دا واسطہ اکی، مار نہ دھریک دھریک کے تے

بھراواں دا وچھوڑا

ٹرجنہاں بھراواں دے بھائی جاون، سدھ بدھ کچھ اونان نوں آؤندی نہیں
پاویں مکھ تسلیاں پے دیئے، گل دل نوں کوئی سکھاؤندی نہیں
روگ عمران دامن رضاں لگ جاون، اٹھے پیر فیہر چنیا جاونڈی نہیں
خالق یار جدائیاں دی واٹ نہیں، گھڑی پل وچہ پنہ مکھاؤندی نہیں

بھل گئے او

ہن خواب خیالاں وچہ لہجہ او، محفل گرم بازاراں نوں بھل گئے او
نت کہندے ساؤنت پے آوساں گئے، کیتے قول اقراراں نوں بھل گئے او
کیڑیاں نوٹیاں نال لگائیاں جے، ساڈے مہر پیاراں نوں بھل گئے او
پنج دس دیو خالق یار کاسنوں، اونان موج تباراں نوں بھل گئے او

ماہی

میںوں ٹھک لبس تیرے دیدار دلے، ہو کے سامنے مکھ دکھا ماہی
نہ لہجیویں تے مرجاں دی میں، نہ فرقتاں وچہ جلا ماہی
میرے سوہنیاں دے من لے میری، میریاں کیتیاں تے مٹی پا ماہی
خالق یار عزیز بیہوں عاجز، کچھ خوف خدا دا کھا ماہی

ج۔ جان جوانی دی ہوئی قربانی، میرے سوہنیاں تیرے دیدار وائے
 بچاں چاریاں ہو مہینوال گیا، بس بس جی آپ سرکار وائے
 گولیس جھڈ کے آیا پردیس اندر، بھیس بدل لیا ایسے پیار وائے
 پچھاں وطن دل مہار موڑاں، خالق یار مہینے عاشق زار وائے
 ذ۔ ذرا نشیں سوہنیاں ترس تینوں، اسیں تہہ پہنچے اواز ار ہوئے
 کاہر بارہر پروار دسار کے تے، حاضر وچہ تیرے دربار ہوئے
 مین ویلے سر ہو جواب گیا، جدوں سمجھا صبح بیکار ہوئے
 خالق یار ایہ ملے غلامیاں دے، ڈیرے انت چناں تھیں پار ہوئے
 ذ۔ ذرا نشیں آوند اترس تینوں، اسیں گیت تیرے نت گاؤنے آں
 کدے ملے تے شکوے نشیں کیے، اسیں لگیاں توڑ نہاؤنے آں
 خبرے یاد دی ہے کہ نشیں تینوں، کیڑی گل پچھے ماراں کھاؤنے آں
 خالق یار انکار دی نشیں جرات، تیری ہاں وچہ ہاں ملاؤنے آں
 ر۔ راہ اندر بہن والیاؤ، کدہرے میریاں یاراں نوں دیکھیا ای
 اکھاں سرے بھریاں آپ دیاں، کرے حسن سرکاراں نوں دیکھیا ای
 گل دس دی کوئی پیاریاں دی، کرے تیز رفتاراں نوں دیکھیا ای
 خالق یار مسلیں نوں چین آوے، باغ وچ بہاراں نوں دیکھیا ای
 س۔ سوہنیاں سخن زبان تھیں کر، بول سننے نوں دل چاہو ندالے
 دن رات فراق دیوچ رو رو، گیت تیری پریت کے گاؤ ندالے
 آکھے جان تھیں میں قربان اوہکے، تینوں ترس روال نہ آؤ ندالے
 خالق یار خون لوکاں کے پین والا، گن گن کے تے بدے پاؤ ندالے
 س۔ سوہنیاں نشیں بہوں تنگ کیت، کسے ویلے وی چین نشیں لین دیندے
 در نظر دال ای کر لیں، قاتل، مالک، پتھر، پتھر، پتھر، پتھر

شرع والیو کمر لو چارے، کیونکہ تازہ ایمان نشیں رہن دیندے
 خالق یار نشیں خبراں سنیاں نہیں، انا الحق وی تسس نشیں نہیں دیندے
 س۔ سارے ای اکھیاں لاؤندے نہیں، دوروں کردا بس سلام آں میں
 نہ کافراں وچ نہ مومنوں وچہ، نہ صبح تے نہ آئی شام آں میں
 پاویں خاصاں وچوں اک خاص سمجھو، پاویں عام وچوں اک عام آں میں
 خالق یار ددکار نہ در آلوں، تیری خاک دالیں غلام آں میں
 س۔ سانوے رنگ کے ماہیاؤ، تیرے باجھ کوئی ساڈا ٹھکانا نشیں
 ساڈا امرن تے جین لے نال تیرے، تینوں جھڈ کے نے کرے جاؤ نا نشیں
 جتنے دل ای غلم جفا کرے، اسوں داپسی ضعف پہونچاؤ نا نشیں
 سدا رہو راضی خالق یار میاں، اسوں روز جہاں لے آؤ نا نشیں
 ش۔ شرع شریعت کے چھڈ مسٹلے، میاں گل کوئی یار دی کر
 تن من وچ جو لسا جاوے، ایسے منزے تے ایسے پیار دی کر
 بے شک میں جان بحق ہو جاں، بے شک اورارتے پیار دی کر
 خالق یار ہونڈی لے گل کرنے لئی، بے تے کرنی آں تے کسے کار دی کر
 ص۔ صبر نشیں آؤندا باجھ ترے، تک تک راہوں تینوں تھک گیاں
 توں آؤندا مکھ دکھاؤندا نشیں، نالے اکھاں وچاریاں پک گیاں
 دس کی کراں بہن کنج مراں، ٹھاک ٹھاک سہلیاں اک گیاں
 خالق یار میاں کوئی سارنا بہون اج ہو کے تے نکونگ گیاں
 ض۔ ضد میں کر کے کی لینا اس، جیویں اکھو جی صدقے جانی آں میں
 آقا سرے اوکسیں بادشاہ وی، توبہ امر تو اڈا ٹھکانی آں میں
 وس تہاں دے دیو یا نہ دیو، دے راتیں تو اڈا ای کھانی آں میں
 اِنکے لَا تَخْلِفُ الْيَمِيْنُ خَادِمًا، خالق یار ایہ ورد لپکانی آں میں

ظ۔ ظاہر وی توں تے توں باطن، تیرے نال توں سوہنیاں جاں صدقہ
 کافر لوک چہرے تینوں من دے نہیں، دم دم تیرے گیت گاں صدقہ
 دن ہنتر دے اپنے وجہ قدمیں، دے سٹریں او سوہنیاں تھال صدقہ
 خالق یار گنوار دی سن لوس، گنگار بندہ عاجز ہاں صدقہ
 ع۔ عشق او جنبہاں نول لکھالے، گلان سہندیاں سہندیاں سہندیاں
 او تگن نہ کچیاں پلپیاں نول، رتبے لیندیاں لیندیاں لے گیاں
 دساں کی جے کر بلا سوئی، ندیاں و ہندیاں و ہندیاں و ہندیاں
 خالق یار ادا نام دے غم اندر، ہنجر و ہندیاں و ہندیاں و ہندیاں
 ف۔ فراق تیرے سینہ چاک کیتا، ہو چلپا ہلاک بے باک ماہی
 اکوار تے آو کھا تیرا، پیا آکھدا تیرا مشتاق ماہی
 توں پاک تے میں ناپاک ای سہی، کر کر م تے کر دے پاک ماہی
 خالق یار ور گے گنگاراں نول، نصیب کر دینے دی خاک ماہی
 ک۔ کدھر اج جاں غریب عاجز، اکو یار سی او بھی و سار گیا
 چاکر کنیاں تے دوکھتہ خالی سینے تیر جہانیاں دے مار گیا
 کدے جاں او دھر پیرے پاں او دھر، واہ واہ کدے سی کھنڈ کھلا گیا
 میل ہون دناں لھیاں دے، خالق یار سب نشے اتار گیا
 گ۔ گور اندر سبچے یاد ریس، جو جو کیتیاں نی میرے نال ماہی
 اکھاں ناز بھریاں نخرے مٹانے، دکھری جگ توں تیری لے چال ماہی
 رنگ سانولادھ دھانک وناں سبچے سہتہ دے وجہ رومال ماہی
 کوئی نہیں انکار اعتبار ہووے، خالق یار نوکر ہزار سال ماہی
 گ۔ گلی محبوب دی بہت سوہنی، اوس گلی دامن خاک و بھرواں
 دن رات روشنائی پہنچائی جاواں، چن سورج ہوواں نہ غروب ہوواں

جدھر دیکھے اوس ای نظر آواں، مشرق مغرب شمال جنوب ہوواں
 خالق یار تمنا لے ایہ میری، کھلی والے دا خاصے محبوب ہوواں
 ل۔ لعل ہائے بے مثال میرا، مینوں حال تھیں کر بے حال گیا
 جاکھیاں کوٹھیاں ملیاں سو، مینوں لے کے تے نہیں نال گیا
 اوسے دلیڑے دی پی روونی آں، جس دلیڑے کر کنگال گیا
 ہتھ ربے سن مہار میری، خالق یار والی ہو کمال گیا
 و۔ وطن داں پوا داگاں، میرے شاہسوار پیار یاوے
 اکوار فیروصل دی رات آوے، شاندار میں پلنگ سنوار یاوے
 تیرے رج کے نہیں دیدار کیتے، تیریاں فرقتاں نیں ڈاڈا مار یاوے
 خالق یار جی وجہ مصیبتاں دے، پیار ب دا شکر گزار یاوے
 ب۔ بس بے قدر البس میری، میرا بنیاں کم و کاٹیا ای
 پتہ لگ گیا تیریاں کھٹکیاں دا، جھپٹا لکھیاں نول سر جاٹیا ای
 جبرے طعنے زمانے دے تھو وائے، کوئی میرا دی کم سنوار یا ای
 خالق یار نہیں کدے وساہ کھاہا، جاوچ بلیکھیاں دے مار یا ای
 کھ۔ کھری ہوندی گل عاشقاں دی، اک سوئی جناں وی دل پاوندے نہیں
 سدھی چھال چناں دے وچ مارن، بالکل مر نول او گھبراوندے نہیں
 ٹھوٹھا پھڑکے سنگن دیدار وائے، جا کے بوسے دے اتے شرماوندے نہیں
 خالق یار گزار دگرات جنگل، خوف کسے بلا دا کھاوندے نہیں
 چھ۔ چھال چناں دیوچ ماری، سوہنی رب دانام چنار کے تے
 جاواں پار دلدار دی دیدار داں، چھیتی بلاں کچا دے مارتے
 لے چل چھیتی لے چل چھیتی، آکھے گھرے نول فیروں لکار کے تے
 خالق یار سوہنی انتظار اندر، مہینوال اج بازیاں ہار کے تے

تو شک کیاں تک راہواں، توں لبتے وی بلایا آیانہ
 کچھ جس جانوں بے دوستی نوں، توں پرت سے پہرا پایا نہ
 دھواں، دھواں دھوپ لال ترے، توں سو سنیاں کرم لایا نہ
 توت بہ رہیاں خالق یار توتے، میں آجے وی تمناں بلایا نہ
 ٹھہر جانا نہ مشتاق، گھن گھیر نہیں بنیر بنار و مہند
 پتے پھرتے نیل، مہینہ شہہ ثونی، قسم رہے عشق پیار و مہند
 و مہندے ازلاں تقیں جھپڑی لائی ہوئی لے، جبرے جبرے و مہند
 خالق یار نہیں و مہندے پھلیاں نوں، پتے اگلی موج بہار و مہند

رباعیات

تو سستی قفل دل نسی، رکھ کے سب سڑی
 ہو سوداگی کوک دھواں یار کے غم میں پھری
 ہو ٹھہرے کے یہ نہیں کہے، کر دلیری بڑی
 خالق یار پروا دلہتی، وچ دے سوسنی لڑی
 چلے چلے عشق میں رنگے، زور آور سترائے
 سبھن نوں کول نہ روئیں، لگن بہت سیانے
 عشق لگے تے پیادے، پاویں ہوں انجانے
 خالق یار قیدی عشق دے، وڑ گئے میں بت خانے
 عشق دی رمز بہت لے ڈانڈی، جنہوں وی پوسے لہر
 اپنا ہوسے بیگانہ ہووے، شکدے ناہیوں ویر
 نہتھا اٹھا منگو دغا، پوسے نہ ڈانڈا قہر
 خالق یار لھری دوپل داتے، کرے توں وی سیر
 اٹھے اکی پر

پوہاں پوہاں لڑ پوہاں چرناں، توں توں جھپڑا
 شروپ جھکے نیت تے چھوٹے، جھپڑا ورق نوں سیندا
 بازو کٹائے مشاب روڑا کے، ہووے نہ بے نیندا
 خالق یار اولاد کے بازی، جو نوش پیالہ پیندا
 کرم ملی سسلی چلی، ڈھونڈھن لیجیم، ہرے
 روندی تے لڑاندی پھر دی، پاندی کوک دھواں
 چھاں نہ پانی مشعل کہانی، جان لبوں لے آئی
 وچ تھلاں دے خالق یار، مرگئی ستر حاکمے
 تول نہیں بھلنے ڈھول سجھدے، جاندی وار سناکے
 اودھیاڑے مولا جانے، پتے و مہندے ساں نین ملاکے
 وصل دی نقل اصل جدائی، توں دی تک کھاں ٹریاں کھلے
 زندگی رسی تے خالق یار، فیر ملاں دے آکے
 دنیا لے کچھ نہیں بھاندا، رنجیاں عشق تیر دیاں بھلیاں
 جھپڑی چھیتی وچ کدائیں آس تیری وچ کھلیاں
 کھنوں بوڑیں دالور پشانی، دھن تیرے دیاں گلیاں
 خالق یار آکسے اتوں وی نہیں تقدیراں ملیاں
 میں پھڑ پھڑی ڈھول نہ کوئی، مارن لوکی طعنے
 کدھر جاواں حال سداواں، کوئی نہ دلیدی جانے
 اکود لہر دردی میرا، اوبھی کر گیا بہانے
 خالق یار ایسے داتے، ہوئے اسیں نمانے
 عشق کمال سیال نہیں و مہند، نہیں و مہند اور وڑا
 بے سودا دی نری بربادی، تے وانگر کوڑا

رمز اجیندا
 رمز اجیندا
 رمز اجیندا
 رمز اجیندا
 جھپڑی نہیں ہوتی
 تے حال سوداگی
 بے ہوشی چھاں
 او آدم جانی
 بلیاں بلاکے
 سامنے نہا کے
 ہو لے جاتے
 جھپڑی پائے
 ہوئی جھپڑیاں
 تے راہواں ملیاں
 ہٹے جھپڑیاں
 بس دے تسلیاں
 بھٹکے نشاں
 سب بیگانے
 اللہ جانے
 وجہ زمانے
 رمز اجیندا
 تے زہر مہر

دنیا ساری ڈردی ماری، کلمہ کلا انور
خالق پیرا دجہ ہلال کے، کسی ہوں جوڑا
تجربہ دہی جدائی کے اندر، چڑھے کس بخار
لوں لیا کے کسرم کماؤ، کیڑا خدمتگار
جاں بتاؤ میریاں گلاں، میں بڑا دکھیار
خالق یار آ کرے چار، چک کے اپنا بھار
تیری یاد بھلاواں کیوں، جند توں میری جان
ماریا کی تیر کلیجے آتے، تے ٹرکوں کیہڑے تھان
کوئی سدھ بدھ نہیں آوندی کوئی دسیا نہ ہوں نشان
خالق یار ایہ باغ نکارا، ایہ دنیا کوڑھ خان
سجناں آؤ جھپتی جھپتی، تینوں کول بٹھاواں
چھڑکے اگلے پھلے قصے، دل دی اک بجھاواں
ایہ دنیا دے سامنے، گھٹا گھٹا تیرا ناواں
دفتر نامہ خالق یار، سارا کی کھول دکھاواں
دے گئے چور چہرے نوں، دلبر یار پیارے
اگے جدائیاں کھول لائیاں، چھڑے نکل چارے
جھوٹ نہیں سننے والیوں، سوز سجن دامارے
خالق یار پرویز نوں، اکھیں نہ نامہ پارے
عشق مار سودا لی کیا، کھل گئی تیر اندازی
عاشق تے شہید دیکھے، دکھڑے ہوں دے غازی
پاسلے ہوئے اگلے، یار نوں کردے راضی
خالق یار کس کے جہم، سردم روئے دی تازی

اودھ چھوڑا
کے کڈھ چھوڑا
تے مارو مار
میرا دلدار
ہو یا لاچار
لنک جا پار
قسم قرآن
میں قربان
او عمر انجان
سمجھ نادان
حال سنداں
دور بلاواں
سینے لاواں
نہ شرماواں
جاندی وارے
بار سنگارے
بخت نکارے
سمجھ اشارے
عکبت قاضی
رب کے غازی
ترے حجازی
عشق دہی بازی

جان منیں تے نہیں الکاری، نہیں کوئی عذر بہانے
تیری خاطر نکھال عاشق، رل کے ہوئے دھوانے
نہ منیں تے مرضی تیری، توں شمع تے اسیں پروانے
خالق یار تائیں کچھ کدائیں، جہیز ارمنزاں جانے
یاراں باسجہ بازار نکارہ، یار ملن رکھ جاون
قلے ماڑے نکلن پیارے، باغ کلیاں کھل جاون
ڈالی ڈالی کسراں والی، خوشبوواں چو نمبر پاوان
خالق یار والی مننے والے، کدے ہار نہ کھاوان
بے خبری وجہ پئے دھوڑے، رہ گئی ادھ وجہ یاری
نکھوں دھونڈاں تے کھنچے جاواں دے نہ شکل و چارکی
چہ چہ جہان دا ڈکھا، تے نالے جنگل بارکی
سجناں باجھوں خالق یار، کسے دی ناہیوں کاری
سجن ٹرکے دور دراڑے، ایہ کوٹھے ایہ کھم
بادشاہی تیری اندر، میں ایویں ای پیاساں جہم
ہجر جدائیاں میرے واتے آئیاں، تین نہیں دیندیاں دم
خالق یار دل میرے تے، ہوئے زخم لے زخم
منے نہ غریب داترلا، میں یار نوں بڑیاں چاواں
کوٹھے تے چڑھ ہوئی ہوئی، پوسٹیاں ڈھلے کی آواں
ہجیرا دیکھیں مار مکایا، لکھ لکھ چھپتیاں پاواں
خالق یار آؤے جانی، میں گیت پریت دے گاواں
گل کی دساں دل من دانیں، میں یار نوں بڑیاں چاواں
گل کی دساں دل من دانیں، اوئے خوں لٹایا یار دیاں
عجب نرالی لے چال اوں دی، تے دند کلمی اناراں

میرے جانیں
میرے جانیں
میرے جانیں
میرے جانیں
خوشیاں آواں
بہار لیاواں
جی بہلاواں
جبت اکی جاون
میں قسمت ماری
بنی لے چارکی
پئے وارو واری
ایہ دنیا ساری
نہ کیڑے کم
چوڑے غم
سکاندیاں جہم
خدا کی قسم
نال بلاواں
سی کرلاواں
نکلن نہ ہواں
وارے جاواں
نال بلاواں
تے مہر پیاراں
جیوں وجہ گلزاراں

لہے لہے کے مونہوں باہر کھلواں کہہ اندروں مجھتیاں ماراں
 خالق یا آتن من سارا، پئے آکھن تے پیا وارالے
 پیراں وجہ حرکت کھڑاں کیوں، تن من سہتہ دی تیرے
 بھانسی نوں پیا پھرن آکھاں ہائے خائے وج گئے گھیرے
 تیرا آکھناتے تیرا منالے، ہو رکی اہروں آکھیرے
 خالق یا رقص نیش الکار موند، اجڑن پاویں ڈیرے
 جہیوں آئیاں توں لکھ لکھ داری، میں منجی کھتے ڈھاواں
 دل تھیں چیز کوئی ہو رنیں چلی، میں او دھا کڈھ دھاواں
 اندر یار تے آفت باہر، آواں تے کدے جاواں
 منیں جے اج خالق یارا، میں کھلی بھل بخشاواں
 جائیاں لے گئے رولق ساری، بیٹھی کھڑاں بھاری
 ہوراں دے ہاسے کی کرن دلا سے، لگ گئی عشق بیماری
 حرص دی پہنی لے دی تازہ، اوتازہ شوق دیداری
 خالق یار دوس منیں کوئی، او جتے میں ہاری
 تھک تک جہواں یار سجن نوں، توبہ دساں کی بات
 چشم سنہری تے پینڈی لہری، چہر احسن سوغات
 دید نوں ترسن لوری ناری، دہ عاشق پری جنات
 خالق یار دی صدقے اوہکے، لنگ جائے پل صراط
 سجن ٹر گئے چھوڑ کے مینوں، دل نوں لگ گیا چورا
 بھلی بیماری رنگ و ساری، پڑاں وچوں سکيا ٹھوڑا
 ہتھال پیراں نوں ستے خیراں، وخت پہ گیا دوسرا
 خالق یار دھار میں تیرے، گیت پئی گاواں اورا

سجن ٹر گئے چھوڑ کے نگری، یہ گئے ہائے وچھوڑے
 لو کو دے میرے یار نوں روکو، تیز پکا دیو کھوڑے
 عشق امارا لوڑے واسہارا، ویری مارن ڈروڑے
 خالق یار اردی کیرا، جھپٹا ادھ وچوں موڑے
 عشق تیرا وجود وجہ رچیا، دیکھ لے آکے نوں نوں
 جنگیاڑے چھن عشق تیرے دے، شور پاندے شول شول
 عشق وھد لوے ہر دم جیوے، ورد جدا ہولے ہولے
 ورد وظیفے خالق یارا، دیکھ گونا گوں گوں
 جدائی تیری وجہ میں سجنائے سیکے ہو گئی تنگ
 آہ ظالم عشق تیرے دا، تیر گیا وجودوں تنگ
 آخری دماں تے جندڑی اپری، چڑھیا خونی رنگ
 خالق یار ترف ترف کے، اڈ گئی وانگ پتنگ
 یار داد رشن سوکھا ناٹیں، ناٹیں سوکھا ایہ دستور
 ٹکڑے ٹکڑے ہو، پینڈا لے، لوں لوں موندالے چور
 چھوٹے موٹے ساک انگ سارا، ہو جائدے میں دور
 خالق یار ہو جاسی بنے، جے ہو یا منظور
 عاشق جان تلی تے دھر کے، مگر عشق دے جائدے
 تھکے ناٹیں بے ٹوٹے، جائدے دوتر دھما ندے
 آشنا ہو دے باب ماہ ہو دے، بھید نیش مول چھپا ندے
 خالق یار کمی تیرے دھار، گیت پریت دے گاندے
 لہہ عشق دی جنہوں لگے، سک ہو جائدے نے کانے
 دل نہ ٹھاون یار ول جاون پئے مارن لو کی طعنے

بہت کی تھوڑے
 مینوں نہ چھوڑے
 متے دم توڑے
 مہتہ ہنہ جوڑے
 کردا چوں چوں
 کردے توں توں
 کردا چوں چوں
 کردے کوں کوں
 تے جانوں تنگ
 تے دکھا تنگ
 چھڑ گئی تنگ
 تے چھٹا تنگ
 تے تین تیرے
 تے دھار منھور
 تے سمجھ ضرور
 تے فانی پور
 تے رولا پاندے
 تے شور چاندے
 تے کھول دکھاندے
 تے تین ملاندے
 او پھرن دیوانے
 اوسنت لٹانے

آشنا ہو کے باب ماہ ہو کے، مت مول نیش لیندے
 خالق یار قیدی عشق کے، سدا سلامت رہندے
 عاشق جان تلکی تے دھڑکے، صبر پیالہ پیندے
 تندرے نائیں طے ہوئے، پدھرے کر چھڑ بندے
 آشنا ہو کے باب ماہ ہو کے، کن نہ مول دھڑندے
 خالق یار دکھ سنگھ جبر کے، زخمی طمانکے سیندے
 سبجاں آکے دیکھ آئیں، عشق ترے دے تانبے
 موڑ گئے مونہوں ساک انگ سارے، دیکھ تہسے نیش سانبے
 کوئی نیش سن دا کوک فریاد اں چہیے پھر کے چہانے
 ماراں ڈھائی خالق یار، عرش فرش سن کا نیے
 کھیل تماشے بھل گئے سارے، یار نظری نہ آوے
 ہو راں دے پاسے کی کرن دلا سے، پتھر پتھریاں کھاوے
 من داوردی بن کے سوسنا، چہچہہ کوئی لیاوے
 خالق یار پیالے کے گوشے، ستے پنچھ جگاوے
 الف داسبق جنباں لپکایا، او ب "دی طرف نہیں جاندے
 دل مد سے روشن سینے، یار دادرش یاندے
 انج بن دے وچ فقیر حق، تے خودی دا بینٹ گواندے
 خالق یار آ بے بیٹے کے ہولے، پے گیت پریت دے گاندے
 بھلی گھلی یار سجن دی، کہتے دی اور دے پیارے
 جہیر اجاوے اوس دے اندر، ادوا کی جند وارے
 چار چوہرے روشنی، درو دیوار چہارے
 خالق یار دی دھیر گھلی دے، پھرے تے کھرے

دکھ سکھ سہندے
 دکھ سکھ سہندے
 رہندے جنیدے
 رہندے جنیدے
 رہندے جنیدے
 رہندے جنیدے
 لگ گئے لائے
 لگ گئے لائے
 لگ گئے لائے
 لگ گئے لائے
 جان پی جاوے
 جان پی جاوے
 جان پی جاوے
 جان پی جاوے
 سیانے آندے
 سیانے آندے
 سیانے آندے
 سیانے آندے
 دین سہارے
 عمر سنوارے
 روشن سارے
 تے لے نکارے

حسن اویدر آتے حوراں عاشق، رب وی کرے پیار
چن سورج کے نالوں سوہنا، سوہنا او دلدار
اویدر جیسا سوہنا کوئی نہیں، باگاں وچہ بہار
دنیا سار کی وی ہے بیاری، بیٹھا مو یا تیار
ڈانڈ کی مار سحر و تھوڑا، تیوس سکیاں بجائیاں
عاشق و اتے نازک پنڈا، بھل جائے سچ و چھایاں
پھر دیوانہ جیوں انجانا، جاناں تخت تے شایاں
خالق یار او کھیتی مٹنے، رور و اکھاں گواٹیاں
توں سچا تیرے وعدے سچ، سچیاں تیریاں گملاں
نیت لمی میں تیرے کچھے، تیرے کچھے گملاں
توں اعلیٰ تے میں موہوں کالا، دیوانہ تے جھلاں
خالق یار دل ایا کر دا، سنگ تو اڈے رلاں
روز دھیاری پچھدے مینوں، کی دینا ای ماہی
اکو نعمت سن لو لو کو، میں اویدر تمہیں پاٹی
کسے ویلے وی نظر نشیں آوندا، دینا پیا گواہی
خالق یار وچہ بلکھے، میں کہانی لے پاٹی
لگ دی اوکھی تے تندی سوکھی، بڑا چیر آزما
عقل منداں نوں پھن گیا، مسئلہ منیں سمجھایا
ڈونگی رمز عشق ڈونگی دی، جہاں عشق کھایا
بھل بھلکھے خالق یار، مصرہ چا بنایا
تاہنگ سجدی وچہ کلھے، رندی سر دم رندی
ٹرا چا کچھے کچھے اویدر، کھندی ہر دم کھندی

تے بے شمار
گلے دا مار
کھڑے گلزار
لے خالق یار
تے موتاں آئیاں
تے پھوٹیاں پائیاں
تے گول چھائیاں
تے رب بچائیاں
میں پیاسلاں
مول نہ پلاں
بہت امی نگلاں
نئے وجہ پلاں
ایہ خدا کی
بے وفائی
میں سودا کی
سمجھ نہیں آئی
خواب میں لایا
سین لہلایا
راز ایہ پایا
فیر میں تاپا
سانس نہیں لینی
سانس نہیں لینی

(67) ایس دنیا دے دھکے توڑے، سہندی ہر دم سہندی
 خالق یار راہ عشق، سہندی ہر دم پیندی
 شہ گئے بلی سی خالی حولی، دیکھ دیکھ کر لاواں
 دے نہ کوئی تھوچ لٹائی، گداں پک نگاہواں
 اکھ اکھ دگاں دوہترے پال ہ کوکاں مار بلاواں
 خالق یار راہی مسافر، پے جانڈے دین دعاواں
 ترے ورگا کوئی نشیں مینوں، میرے جیسے تینوں ہزار
 دیکھے نہیں میں مال نگاہواں، گئے نہیں ہوش سکار
 در ترے تے میں دی آیا، منگناں دے دیدار
 خالق یار نشیں جانا خالی، لادشیں بڑا پار
 ٹولا بکھجے داتھر دھیاڑے، دکھاں کوئی گواہی
 میں کہواں دامیر یا آقا، اولے مسیرا ماہی
 ساری زندگی اینوں میناں عمر دی ایہ کھاچی
 خالق یار آس ایسے وجہ، زندگی چا لنگا لٹے
 اک دھیاڑے بیٹھک تیری، ساری دنیا نالوں تنگی
 نین سجائے سرے پائے، بیٹھ کے اتے منجھی
 اک سر ہندی تے اک پوانڈی، بوتل نشے دی منگی
 خالق یار کدے نشیں بھل دی، گھڑی پریم دی لنگی
 نشہ پیار و جہانوں ڈاڈا، سمونیاں کرا اعتبار
 لکھاں ادھ موئے عاشق سوئے، چلے سٹی مارو مار
 جے تے صدق یقین ای پختہ، کھنڈا شوق بانہار
 خالق یار کوڑے عاشق، رہاڑے نے زور و شکار

سانس نشیں لنگی
 سانس نشیں لنگی
 تے لنگن آہواں
 تک تاک راہواں
 سرے بانہواں
 مہر مہر جاواں
 ڈاراں دواں
 تن دی مار
 صرف اکوار
 میرے بلکار
 جان بچاچی
 عمر بداری
 اج کرم آچی
 جھوٹ نہیں کالی
 اودلے سنگی
 کیتی سی کنگی
 تے رنگ برنگی
 جاں کوئی تنگی
 نہ سطر و سار
 چشم تلوار
 لے کر بیار
 نشیں لنگے پار

(68) نفس دلیر مارن اوکھا، اوکھے نین ملائے
 پھر متیراں پھرنا پیندا، پیندے چوئے پائے
 سہجہ وجہ پھوٹھا گل وچ نکے، در در دھکے کھائے
 خالق یار آج لگن دیوانے، پر وچوں ہوش ٹھکائے
 عشق تھماچے ماری جاندا، پنج جاتوں پہلوانہ
 اوکھ اکے ڈھانڈے لگے، تول ایوس آکھیں میں جانا
 دڈے دڈے اس یار کے چھڈے، اوکھ پیرا پیا دیوانہ
 خالق یار سیا آکھے مینوں، سہجہ عشق دے گانہ
 ہماں کھنڈیاں دنیا چاری، آج عشق نہیں کھیا
 آج امداد نول اپڑے کھیرا، پھر نفس وجہ سٹیا
 تیرے باہجوں پک نہ جواں، آ او سبناں اچھا
 زور آوراں نے خالق یار، وانگ سسی دے لٹیا
 جا آکھیں میرے یار نول، چھلٹی چھلٹی آوے
 ہجر اوکھنے مار کھایا، کھنڈہ سٹیکھے پاوے
 نشیں تے پیریاں زہریاں، ہتھیں آن کھواوے
 خالق یار غریباں اتے، نظر کرم فرماوے
 سر گھنڈی کھیرے دلیں نول ساڈے لاکے اک وجود
 ماریا کی تیر کھینچے لے، سمجھ کے وجہ بارود
 اسیں تے کھنڈی لگدے تیرے، منزل توں مقصود
 خالق یار کھنڈی لگدے تیرے، بھینچیا کر درود
 لکراں شکر خداوند تعالیٰ، میرا یار میرے مال بوئے
 لکھاں وجہ جاتی لنگ جائے باقی، کدے نہ ہور ہونے

او درشن پائے
 اوکن وٹھائے
 او نادو جانے
 ایہ لوک سیانے
 او شیر جاناں
 او شیر جاناں
 او شیر جاناں
 او شیر جاناں
 لولوں دکھیا
 سہجہ پاؤں جٹیا
 حوصلہ ٹٹیا
 تے بونا پٹیا
 دیر نہ لاوے
 تے مل جاوے
 اوکھنڈ نکاوے
 اونہ کھلاوے
 او بے سود
 او زہر آلود
 او ہوشو شنود
 او لافخود
 دلیریاں کھوے
 نہ دل ڈھوے

69
 میں خریاں عشق داسودا، او حسن دی ہٹا کھولے
 موج بہاراں خالق یارا، گاواں پریم دے پھولے
 طہیرے پیر استاد دے، پھیرے جا لگائے
 کھل گئے پیر دے باطنی، رب نے کرم کھائے
 ہو یاں خواہشاں پوریاں، بہشتوں ہو کے آئے
 خالق یارا اوس دوارے، ہر کوئی شکہ جائے
 جس ویلے دے ٹر گئے بلی، اوس ویلے دی تاراں
 اک میر کوہوں غلطی ہوئی، چہڑا کچھیا نہیں سرنالواں
 کدوں ملے دافرم دلیدا، یکنی آں پی راہواں
 خالق یارا وچ اڈیکاں، لکھے پیر لنگا والے
 عشق سجدہ جوتاں مار، سینے دے وشکار
 کسے پاسے وئی چھڑا ناٹ، کدھ دالسیوں باہر
 ہجر و چھوڑا کوئی کوئی سہندا، اوکھاتے دشموار
 دھکے دے نال خالق یارا، راہ وچہ سڑے کھلار
 پڑ گئے سجن سٹاں وجن، دکھی کلیجے آئے
 چکیاں لٹیاں تگیاں پائیاں رسنے آں کھتے کھتے
 دن دھیارے گنہیں تارے، راتیں کدے نہیں ستے
 خالق یار بنا دے مینوں، جنہاں کھوہ پریم دے جتے
 ڈانڈی اوڑ سوڑ دے نول، اوکھی جند بہار دی
 بن سجن دے دن گزارے، آئی رات وئی قہر تھار دی
 عمر بستی لے دھول نہیں آیا، نہیں مئی آس دکھیا دی
 خالق یار کر کوئی چارا، ستر کھی نکلے جند لا چار دی

تے پورا توں
 مایا کول ملے
 میں درشن پلے
 میں سیں نول
 کھلے پیر ناے
 مرادیاں پائے
 مہر جاوالے
 مہر جاوالے
 مہر جاوالے
 مہر جاوالے
 تے دوسر پار
 تے لایے لنگار
 ایہ لو کو کار
 تے کرے خوار
 درد پیا ایہ
 نی سوئے رے
 کھونکدے کتے
 پارے کہ جتے
 اوگنہار دی
 اوگنہار دی
 اوگنہار دی
 اوگنہار دی

دھتے دے نال وٹا وٹ مینوں، چاہڑے نی وٹ ہزار
 پنجنی دے نال پنجا ای مینوں، پنجا ای کھی وار
 فیروزی اڈیک تیری دے اندر، آس تیری سرکار
 خالق یار جیوں کیتی سبناں، انج نہیں کر دے یار
 کوڑ دا گھوڑا سندا سوڑا، بھلیا گام رواں
 ول ول تھکی دنیا ساری، پی کو کے حالو حال
 مارے ڈاکے کھلے چپا کے، ٹھاکے کھیرا لال
 خالق یار مٹو داناہیوں، لے چل مینوں نال
 مدت ہوئی ملے مایاں نول ملیاں ذرا ترس نہیں کھاندا
 نہیں قصور گناہ کوئی کیتا، رسیاواں پر دے پاندا
 غیراں میں پی پڑھا دی ملے ایسی، پچ کوہوں تگ جاندا
 خالق یار میں صدقے جاواں، لکھ کھنکھ واسطے پاندا

او بے شمار
 او بے شمار
 او بے شمار
 او بے شمار
 او اصلی چال
 او پائے دھمال
 او کم حال
 او اتھوں نکال
 تے پھیرا پاندا
 تے عیب چھپاندا
 نہیں نین ملاندا
 تے نہیں بلاندا

وقت

کھلے کر کے لکھاں دے کوٹھے، میں وختاں نال بنائے نہیں ہے
 نہیں غمراں نول چنگے ملے، پھوکاں مار کے اوناں دی اڈلے نہیں ہے
 نہیں میر مقدر اں ساکھوتا، وقت دھدھ تھیں دھدھ کے آئے نہیں ہے
 خالق یار گئے سنگ تر وڑا دھبی، چہڑے وختاں وچ بچائے نہیں ہے
 میریاں قسمتاں چلو نصیب میرے، تیں جاؤ سہن عیش بہار ملو
 راضی رکھنا میرے پیاریاں نول، میریاں ایہ لہجہتاں دوچار ملو
 پاوس جاؤ مری پاوس امام کھری، بھقوں لاؤ گھڑی دھار ملو
 میرا فرض سی توڑ نہجا چھوڑی، خالق یار دا جانداں پار ملو

0000000000

پہلے سے تھے

الف۔ اس کی بناں نول چھڑکے تے، کتھے شہر خاموشاں وچ جارے،
ایہ سرے دانیال رہ گیل، سینے تیر جبرائیل دے لا سئے او
کی لراں دے بیلیریا د بچپوں، دس کناں قصائیاں دیا رئے
خالق یار واہ رد نقل گیل سن، بہار مفلول و عول گھٹا رئے
ب۔ بازار حسن دے اندر، سودا میں دی لین اچ اچھے آں
ایہ دیکھ لو اٹیاں دیو یوسف، گلاں سچیاں کہیں اچ آکے آں

پ۔ کشتی ساڈی امید دی لاؤ بیٹے، سوکے بہت بے چین آئے آں
خالق یار پے تیراں دے جی صدقے، دکھ تنگیاں سہن اچھکے آں
پکڑ کے سٹا کئے جیل خانے، مین سوہنیاں دے نور و نور نول
ہند کی سگن دے اسال لائی ہوئی لے، ابدالین وی دیو سرور سالوں
بدے ہوئے آں بن غلام بیٹے، کاہنوں کردے او محبوب سالوں
خالق یار ایہ دسک کول جانی، اک انج وی نہیں ایہ دور سالوں

ت۔ تک کے تے نکونک ہوئے، نہیں نیں عاشقوں ول غیاں کیتا
اسیں جنہاں مرنے مرد سال پھڑکے اوہاں وی اچ کمال کیتا
کیوں فریسیں کسیدادہ کھانیں، جدوں کسے نہ ترس روال کیتا
خالق یار او جان دے رمز والے، جنہاں اپنا آپ کنگال کیتا

ث۔ ثابت قدم آں اپنی نوکری تے، ایدھر بیلیا کردھیاں اپنا
تیرے واسطے ایس پر دلس اندر، آیا چھڑکے تے خاندان اپنا
گن گن کے محبیاں مارو آ رہو، سیس فیرو کی لگا نہیں چان اپنا
خالق یار میاں چھڑکے ناز نخرے، نوکری غلام لبس جان اپنا

ج۔ جوش ماہی تیرے جنوں کیتا، ہوش تھیں نہیں رہے دیوانی آں میں
گلوں لا لباس وگا دتا، تیر کی یاد دیوچ کر لائی آں میں
وقت نہیں پہلے کراں واویلے، ہر اک لے اولسیاں پانیاں میں
توں من نہ من اومن تیرا، خالق یار پے صدقے جانیوں میں
چ۔ چہرے تیرے تے سبناں، ڈیرے حسن لائے نہیں لبسم اللہ
تک شک کے تے مین شک بخنیں، مولا کرم کئے نہیں لبسم اللہ
جانیوں تیریاں اکی مہربانیاں نیں، جئے غریب رچائے نہیں لبسم اللہ
خالق یار ورگے گنہگار بندے، صدقے تہہ دے آئے نہیں لبسم اللہ

ح۔ حال میرا اللہ پاک جانے، گن گن کے دن گزار رہیا
ہوندی نہیں خلاصی میں کی کراں، بھریا روالا مینوں رہیا
کوئی گل نہیں جے میرے رہین والی، مرن جین دے پھس وشکار رہیا
اڑی لباس تے جان قصوریاں دی، جہی زندگی توں خالق یار رہیا
خ۔ خون نچوڑ گئے نہیں تیرے، سنگ سنگ کے تے پیل ماس ہويا
بناں آپ دے مچھلی لے ترے، بناں آپ دے باختر حواس ہويا
لوک ویلے کے پئی زمین اتے گلاں کردے ستیا ناس ہويا
خالق یار نہ اسطراں مار شوہری، تیرے دیکھنے نول اداس ہويا

۱۔ دے راتیں ڈھونڈاں سبیاں نوں، کدھر اکھیاں دے لے آوندے نہیں
 لگی اکھیاں دی وچ سینے، مہینے سال کئی ہوئے بجھاوند نہیں
 کل تل کے چھٹیاں میں تھکی، ترس میرے تے بلیو کھاوندے نہیں
 خالق یار جی ایس دشوار اندر پھرا اک غریب دل پاوند نہیں
 ذکر پیرے دا چھیر الیا، سینے تیرے وچ ٹھنڈھ یاد لوکے
 ریچہ روئے نہ مینوں فیر آکھنے دی، اکھ جھلکنے وچہ رجا دیوے
 ذائقہ موت والا بھل جئے فوراً، فوراً وصل دا جام پلا دیوے
 خالق یار نوں چڑھے خمار مستی، سیس کعبے دیول جھکا دیوے

۲۔ رامیا وکس جانیوں، میرے یار بلی کیڑے راہ گئے نہیں
 سستی موٹی وچاری نوں مار کھو کر تیرے فیر دیکے چت چاکے نہیں
 کرکرم دی اکھ سوا لکھ سبھاں، سینے تیر جہانیاں دے لاگے نہیں
 خالق یار میاں میں دی پی آکھاں؟ او آگے نہیں او آگے نہیں
 زمر پلا کے شر جاندوں، بہتیں سبھاں ایس جہاں نالوں
 کھنگ میں مسکین دی مک جاندی، مینوں چنگی سی ایس جہاں نالوں
 طعنے ماروے نہیں لوکی دیوانے، مہر جاں بے موت آئی نالوں
 خالق یار میاں دل چاہو ندالے، ہو لے سڑ جاں ایس جہاں نالوں

۳۔ سوہنیاں تے منموہیاں تھیں، جان جان کے جان چھوڑ کر پئے
 ڈریئے نہ معشوقاں دادم بھر پئے، تیر عزیزاں دی پک وچہ مار پئے
 سوہنے جہول میدان دیوچہ آدن، بازی اوناں لے ایوس ہار پئے
 خالق یار نہیں کم دلیریاں دے، ہمیشہ جھوٹ تے سچ بتا رہے پئے

ش

ص

ض

ط

ظ

۱۔ شہر سوہنے مینوں لے چلو، جا کے سوہنیاں دا دیدار کرلاں
 رو برو ہو کے اللہ ھو لالا، ٹھہر ٹھہر کے تے اکوار کرلاں
 متے سب بیماریاں دور ہوون، لکھ لکھ میں شکر گزار کرلاں
 خالق یار میاں اپنے جیونیاں ای، جا کے شہر ہی دربار استغفار کرلاں
 صدقہ جانی آں جانیاں دے، اج چھڑکے تے نہ جانیوں
 مینوں جن نہیں دینا بیگیاں، مڑن دے طعیاں نال مہا مینوں
 میں تیری زبان تھیں کہہ دتا، توں اپنا کے بنا مینوں
 خالق یار اوسوڑا جئے زندگانی، دس دے ایسا کوئی راہ مینوں

۲۔ ضامن میرا اللہ پاک لے جی، سوہنے خان نال اکھیاں لائیاں میں
 اجے چھڑکے عشق کی پتی نوں باغ میں ای رہر رہر آئیاں میں
 سر پر تائیں بھر پور ہوئی، اج غیب تھیں نعمتاں پائیاں میں
 خالق یار نوں آثار پئے دے سکے، تھل پاں دی کل دوہائیاں میں
 طرف محبوب دی جاو نالے میں، پاویں تنکیاں دین ہزار مینوں
 بالکل نہیں دوستو سی کرنی، پاویں چھ جئے دے تے خار مینوں
 سب حالتاں وچ قبول لے او، اوکے نال لے بس پیار مینوں
 خالق یار اوکھاں جیا کو، کافی لے بہشتاں دا سردار مینوں

۳۔ ظلم نہ کر مسکین لے، ہوئیاں مدتاں میں دیدار دی دے
 میرا کہہ پرا دی جھٹے نال بن دالے، مینوں جیتی اوالفتبار دی دے
 جے نہیں تے آکے آپ بہتیں، مینوں نال کمار دے مار دی دے
 اکوار تے خالق یار دیاں، حل مشکلاں کر دلدار دی دے

عاشقانِ نول عشقِ گدالے، لعنتِ ربدی ہوندی لے کوٹریاں تے
ہر شہ اپنی جگہ تے بھدک لے، سکڑا مل دے نوک مسوڑیاں تے
مثلِ یوس تے نیل مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں کوٹریاں تے
خالق یار کسینے دی شان و کھری، بہار و کھری ہوندی مسوڑیاں تے
عزق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پکا کے دس
اسل ٹھیل دتی تیرے آسرے، بھنے پلاں دیوچ لگا کے دس
سانیاں تیریں بے پرواہیاں تے، لگا بے پرواہی داپا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

فراقِ میرا دور ہووے، فورا سبناں دے دیدار اپنا
زیر چھڑ آسمان تھیں جاتے، بہاؤ داجی داتے سوار اپنا
ہار کدواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھکا پڑا مار اپنا
ہونی ادوا کی سے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
قتل کر لے خوئی نہیں تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے
پلے گئے نشان ایہ دسدے پئے، بھوسے بچ کے ایانڈ تے لیج دے

ہوئے ہوئے آل ہووے نہ ماراتوں، زخمِ عشق دے بیلید سہن تے دے
جہ چلیا رتیر شہید اندر، خالق یار کنوں سچیاں کہن تے دے

کشتنِ بیتوس کیتا، کھوہ وچ دلایاں دے مٹی ہوئی آل
وچ وچ آئی نہ گئی وچ سچاں وچ وچ اپنی ہر دھرمی ہوئی آل
کئے سنی تے نول جادو سال، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آل
خالق یار دانی الے پاجیرا، میں دی پی آکھلاں اج ضلع ہوئی آل

گیت تیرے ہاواں سوہنیاں دے، توں تے دکھنا دی نہ چاہونا ایس

لنگ جاونس سیں نوا کے تے، نہ نین نال تین ملاونا ایس
کئے دسی لے جاج ایہ ناز خسرے، دل عاشقان دے ترساونا ایس
خالق یاریاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایس
لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول داد اسطرا کی، ہوکے الیں ویلے سوار نہ جا
مہرجاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا اواز نہ جا
خالق یار پی بنتاں کرنی آل، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

مولیٰ کہ سمجھو ہن موٹی، میرے یار نول لرا ملل ع دنیاں
آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سب نول شود لرا دنیاں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پوچھ دنیاں
خالق یار فریضی سبناں دے، لکھ لکھ سدم دعا دنیاں
نفل شکر لے دے روز پڑھاں، میرا یار بلی بے تے جادے
مقتل پوریاں لراں چڑھاں، لیٹاں سہن اپنی سب راجا دے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، سینہ رحمتاں دے سب جادے
روکے بہار خزاں داناں اڈے، خالق یار ایہ کرم لکھ جادے

وطن دل پواواں، جان وچ شلخے دے آئی ہوئی تے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی تیرے واسے نیچ وچ چالی ہوئی تے
اکو یا دتیری مینوں مٹی جاندی، جئے دنیا ساری سہلائی ہوئی تے
خالق یار میں چھیتی آقینتی، میری جندری بہت کھیرائی ہوئی تے

عشق و شوق نالے، لغت ربدی ہوندی لے کوڑیاں تے
 ہر شے اپنی جگہ پھیر کے، سکڑا مل کے لوک مسوڑیاں تے
 شل بوس تے نیل مشہور ہوندی، یار خفے ہوندی یاراں کوڑیاں تے
 خالق یار گننے دی شان دکھری، بہار دکھری ہوندی مسوڑیاں تے
 غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پیا کے دس
 اسل ٹھیل دتی تیرے آسرتے، بھنے پلاں دیوچ لگا کے دس
 سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دایا کے دس
 خالق یار سو متی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

فراق میرا دور ہوک، فوراً سبھاں کے دیدار اپنا
 نہیں چھڈ آسناں تھیں جاتے، بہاؤ داجی کے آتے سوار اپنا
 ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اگوار تے تھا پڑ مار اپنا
 ہوئی اودا کی لے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
 قتل کرے خونی زمین تیرے، اتے زمیں کے لیٹیا رہتے دے
 پلے کے نشان ایہ دسدے پئے، بھوسے رچ کے ایانڈ تے لیتے دے
 ہوئے ہوئے آں یور نہ ماراتوں، زخم عشق دے بیل سہن تے دے
 لہجہ چلیا رہتے شہید اندر، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

کے تیرے تیرے کتا کھو وچ دایاں دے پئی ہوئی آں
 وچ وچ آں پتہ کئی وچا توچاں وچ وچاں کی تار و مری ہوئی آں
 تے سنی تے نول ج دساں، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آں
 خالق یار آں آں پتہ پتہ، میں دی پئی آکھلاں اج ضیوع ہوئی آں

گیت تیرے کواں سوہنیاں دے، توں تے دیکھنا دی نہ چاہو ناں
 لنگس جاو میں سیس نوا کے تے، نہ میں نال تمیں ملاؤ ناں آں
 کئے دسی لے جا چہ ایہ ناز خرب، نال عاشقاں کے ترساناں آں
 خالق یار میں توں وی کدے کدے، طراں سچیاں پیا سناں آں
 لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دندرنہ جا
 سوہنے رب رسول دا واسطہ کی، ہوئے میں ویلے سوار جا
 مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا و زرنہ جا
 خالق یار پئی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار نہ جا

موتی کہ سمجھو میں موتی، میرے یار نول لراہلے دیاں
 آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سب نول خود لرا دیاں
 کتنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پوچھ دیاں
 خالق یار فری مرقی سبھاں دس، لکھ لکھ سدھ دعا دیاں
 نفل شکر لے دے روز پڑھاں، میرا یار بیل بے تے جاوے
 منتاں پوریاں لراں چہ چاں لیاں، تھیں اپنی سب رتا جاوے
 ہری بھری دسے کھیتی امید والی، سینہ رحمتاں دے سا جاوے
 روکے بہار خزاں داناں اڈے، خالق یار ایہ سرم کھا جاوے

وطن دل پواؤاں، جان وچ شلے دے آں ہوئے
 میرے سوہنیاں دے دندرنہ جانی، تیرے واسے نیچ وچاں ہوئے
 آلوہ تیری منوں مٹی جاندی، جئے دنیا ساری سبھاں ہوئے
 خالق یار میں کھیتی آکھیتی، میری جندڑی بہت کھیرائی ہوئے

عاشقانِ نول عشق گدالے، لعنتِ ربی ہوندی لے کوٹریاں
 ہر شہ اپنی جگہ پھیر لے، سکڑا مل کے لوک مسوڑیاں
 مثلِ یوس نے نیل مشہور ہوندی، یار خفے ہونڈے یاراں کوٹریاں
 خالق یار کسینے دی شان و کھری، بہار دیکھری ہونڈی مسوڑیاں
 غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پیا کے دس
 اسل ٹھیل دتی تیرے آکرے، بھنے پلاں دیوچ لگا کے دس
 سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی داپا کے دس
 خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

فراقِ میرا دور ہوکے، فوراً سبھاں کے دیدار اپنا
 نہیں چھوڑ آسناں عقلیں جاتے، بہاؤ داجی کے آنے سوار اپنا
 ہر کھواں نہ کسے میدان اندر، اکوارتے تھا پڑا مار اپنا
 ہوئی اودا اکی کے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
 قتل کر لے خونی نین تیرے، اتے زمیں کے لیٹیا رہتے دے
 پتے کے نشان ایہ دس پتے، بھوسے رچ کے اینا ندے لیتے دے
 ہوئے ہوئے آل ہو رہے مارا توں، زخمِ عشق دے بیدیا سہن تے دے
 بوجھل رہتے شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

کسے نین تیرے کیتا کھو وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
 وجودِ جی آں پتہ کئی وچ سچاں وجودِ پائی نہ رہی ہوئی آں
 کسے سننے لے توں جو دساں، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آں
 خالق یار آں لے پچھرا، میں دی پئی آکھلاں اج ضیوع ہوئی آں

گیت تیرے کھواں سوہنیاں وے، توں تے دکھناوی نہ چاہونا ایں
 لنگ جاونیں سیں نواٹے تے، نہ نین نال تمیں ملاونا ایں
 کئے دسی لے جا جی ایہ ناز خرب، دل عاشقاں کے ترساونا ایں
 خالق یار میں توں وی لے لے لے، ملاں سچیاں پیا سونا ایں
 لاکے آک جراثیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
 سوہنے رب رسول دا واسطہ اکی، ہو کے الیں وٹے سوار نہ جا
 مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا اواز نہ جا
 خالق یار پئی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار نہ جا

موتی کہ سمجھو ہن موتی، میرے یار نوں سر الملع ویناں
 آوے قبر میری اتے کے دیوے، روشن سب نوں خود لایاں
 لکنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام چوچا دیناں
 خالق یار فریفتہ سبھاں دے، لکھ لکھ سب دے دیناں
 نفل شکرانے دے روز پچھاں، میرا یار پیل بستے جا
 منتاں پوریاں لراں تیراں ایہ تے ہتھیں پئی سب تیرا جا
 ہری جہڑی دے نصیحتی امید والی، سینہ جنتاں دے سب جا
 روکے جہاز شراں داناں لے، خالق یار تیرے سر کھانا جا

وطنِ دل پواواں، جان وچ شلغے دے پئی ہوئی آں
 میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسے نیچ وچاں ہوئی آں
 آویہ تیری مینوں مٹی جاندی، جئے دنیا ساری سبھاں ہوئی آں
 خالق یار میں نصیحتی نصیحتی، میری جند رنی بہت کھیرانی ہوئی آں

عاشقوں میں عشق گدالے، لعنت رب کی ہوندی لے کوڑیاں
 ہر شے اپنی جگہ تے چھوڑی لے، سکڑا مل کے لوگ مسوڑیاں تے
 غل یوں تے نیٹ مشہور ہوندی، یار خفے ہوندی یاراں کوڑیاں تے
 خالق یار کسے دی شان و کھری، بہار و بھری ہوندی مسوڑیاں تے
 غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پکا کے دس
 اسل ٹھیل دتی تیرے آسرتے، بنے پلاں دیوچ لگا کے دس
 سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دایا کے دس
 خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

فراق میرا دور ہوکے، فورا سبھاں کے دیدار اپنا
 زمیں چھڑ آسناں تھیں جاتے، بہاؤ داجی کے اتے سوار اپنا
 ہارک وال نہ کسے میدان اندر، انوار تے تھا پڑا مار اپنا
 ہوئی ادوا کی سے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
 قتل کر لے خونی نین تیرے، اتے زمیں کے لیٹیا رہے دے
 پلے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھوسے رچ کے اینا ندے لیج دے
 ہوئے بولے آں سور نہ ماراتوں، زخم عشق دے بیل سہن تے دے
 بچھڑیا رتیر شہید اندر، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

کسے نین تیرے کس کتا، کھوہ وچ دایاں کے پٹی ہوئی آں
 وچ وچ کی پتہ کئی وچ سچاں وچ وچ پائی تیرے ہوئی آں
 کسے سننے تے نول جو دساں، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آں
 خالق یار الہی الہی، میں دی پئی آکھلاں اج ضیوع ہوئی آں

گیت تیرے ہواں سوہنیاں دے، توں تے وکھنا دی نہ چاہونا ایں
 لنگ جاو نیس سیس نواکے تے، نہ نین نال تین ملاو نا ایں
 کئے دسی لے جاج ایہ ناز خرسے، دل عاشقوں کے ترساو نا ایں
 خالق یاریاں توں وی کدے کدے، طلال سچیاں پیا سناو نا ایں
 لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
 سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے الیس ویلے سوار نہ جا
 مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا اواز نہ جا
 خالق یار پٹی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

مولی کہ سمجھو بہن موٹی، میرے یار نوں کراہلے دیاں
 آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سب نوں تود کر دیاں
 کھنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پھونچ دیاں
 خالق یار فریفتی سبھاں دی، لکھ لکھ سدرم دعا دیاں
 نفل شکر الے دے روز پڑھاں، میرا یار پلے بے تے جا
 منتاں پوریاں لراں چچھاں دینے ہتھیں اپنی سب راجا دے
 ہری بھری دے نصیحتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا دے
 روکے بہار خزاں داناں اڈے، خالق یار رے کرم کما دے

وطن دل پواواں، جان وچ شلخے دے آئی ہوئی ہے
 میرے سوہنیاں کے دلدار جانی، تیرے واسے نیج وچ پائی ہوئی ہے
 آویہ تیری مینوں مٹی جند کی، جئے دنیا ساری سبھاں ہوئی ہے
 خالق یار میں چھیتی آچھیتی، میری جندڑی بہت کھیرائی ہوئی ہے

عاشقانِ نون عشق گدالے، لعنتِ ربی ہوندی لے کوٹریاں
 ہر شہ اپنی جگہ بھڑکی لے، سکڑا مل کے لوک مسوڑیاں
 مثلِ ابوس نے نیل مشہور ہوندی، یارِ خفیہ ہوندی یاراں کوٹریاں
 خالقِ یار گمنام دی شان و کھری، بہارِ دکھری ہوندی مسوڑیاں
 غرقِ ہووے نہ کشتی امید والی، فضلِ اپنے نال پیا کے دس
 اسلِ ٹھیل دتی تیرے آکرے، بنے پلاں دیوچ لگا کے دس
 سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دایا کے دس
 خالقِ یار سلامتی رہے زندہ، جامِ آبِ حیات پلا کے دس

فراقِ میرا دور ہووے، نوراً سبناں کے دیدار اپنا
 زمیں چھڑ آسناں تھیں جاتے، بہاؤ داجی کے اتے سوار اپنا
 ہار کھواں نہ کسے میدانِ اندر، اکوارے تھکا پڑا مار اپنا
 ہونی اودا اکی سے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالقِ یار اپنا
 قتل کر لے خونی نین تیرے، اتے زمیں کے لیٹیا رہے دے
 پتے لگے نشانِ یہ دس پٹے، بھوسے رچ کے اینا نڈے لیتے دے
 ہوئے بولے آں پور نہ مارا توں، زخمِ عشق دے بیدیا سہن تے دے
 بچہ چلیا ریتہ شہید اندر، خالقِ یار کنوں سچیاں کہن تے دے

کے کسے نین تیرے کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پٹی ہوئی آں
 وچ وچ آئی تیرے وچ، سچ وچ وچ آئی تیرے وچ ہوئی آں
 کسے سنی تے نون جادو سال، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آں
 خالقِ یار والی اکے پاپھیرا، میں دی پٹی آکھلاں اج ضیوع ہوئی آں

گیت تیرے ہاواں سوہنیاں وے، توں تے دکھنا دی نہ چاہونا ایس
 لنگ جاونیں سیس نواکے تے، نہ نین نال تین ملاونا ایس
 کئے دسی لے جاج ایہ ناز خیرے، دل عاشقان دے ترساونا ایس
 خالقِ یاریاں توں دی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایس
 لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
 سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے الیس ویلے سوار نہ جا
 مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا ہوازار نہ جا
 خالقِ یار پٹی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

موتی کہ سمجھو ہن موٹی، میرے یار نوں کراہلا ع دنیاں
 آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سب نوں تود لرا دنیاں
 کھنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پوچھ دنیاں
 خالقِ یار فری مرنی سبناں دی، لکھ لکھ سدھ دغا دنیاں
 نفل شکر اے دے روز پڑھاں، میرا یار بلیاں بے تے جا
 منتاں پوریاں کراں تیرے چھاں، یگانہ تھیں اپنی سب راجا جا
 ہری بھری دے کھیتی امید والی، سینہ رحمتاں دے سا جا
 روکے بہار خزاں داناں اڈے، خالقِ یار یہ کرم کما جا

وطنِ دل پواواں، جان وچ شلغے دے آئی ہوئی
 میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسے نیج وچائی ہوئی
 آلوہ تیری مینوں سٹی جاندی، جئے دنیا ساری بھدائی ہوئی
 خالقِ یار میں چھیتی آچھیتی، میری جندڑی بہت کھیرائی ہوئی

ع۔ عشق کی شوق لگا لے، لغت ربدی ہوندی لے کوڑیاں
 ہشتہ تہی جلتے پھدے لے، سکڑا مل کے لوگ مسوڑیاں تے
 مثل یوں تے نیل مشہور ہوندی، پیر خفے ہونڈے یاراں کوڑیاں تے
 خالق یار گنبدے دی شان و کبریٰ، بہر دکھری ہونڈی مسوڑیاں تے
 غرق ہووے نہ کشتی میداں، فضل اپنے نال پی کے دس
 اسل ٹھیل دتی تیرے امر گتے، بنے پلاں دیوچ لگا کے دس
 سانیال تیریں بے پ، بیالے، لگا بے پروا سی دیا کے دس
 خالق یار سدرتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

ف۔ نرفقہ میرا دور ہوک، نور اسبجناں کے دیدار اپنا
 نہیں چھوڑ سہاں حق جالے، باؤ ڈواچی کے اتے سرو اپنا
 ہر گھوڑاں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے کھا پڑا مار اپنا
 بوٹی دواں سب تو منظور و نون، زور لا دیوے خالق یار اپنا
 ق۔ قتل لرے غولین تیرے، اتے زمیں کے لیٹا رہے دے
 پتے کے نشان ایہ دسے پتے، بھوسے چ کے ایند تے لیج دے
 ہوئے ہوئے کں نور نہ ہاں توں، زخم عشق کے بیلید سہن تے دے
 جو چھوڑیہ شہید اندر، خالق یار انوں سچیاں لہن تے دے

ک۔ کسے کسے تیرے تہا کہو دوج دلیاں کے پٹی ہوئی آں
 دوج کی پتہ گئی دوج سچیاں دوج پانی نہ زور دے ہوئی آں
 کسے سنی کے پتہ گئی دوج سچیاں دوج پانی نہ زور دے ہوئی آں
 خالق یار نہ لے پتہ گئی دوج سچیاں دوج پانی نہ زور دے ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے ہاں سہ بنیاں تے، توں تہا لکھنا دی نہ چا ہونا ایں
 لنگسجا و من سس نوا کے تے، نہ زمین نال تہن علا و نا ایں
 کئے دسی لے جیج ایہ ناز خرب، دل عاشقاں کے ترسان ایں
 خالق یار میں توں وی لے لے لے، گل سچیاں پیا سنا ایں
 لاکے اک جدائیاں دی، میرے سو منیاں دے اندر نہ جا
 سو پتے رب رسول دا واسطہ ہی، ہوئے میں وٹے سہا راجا
 مرجاں دی تیری ڈلیک اندر، اواز نہ نہ جا و زرنہ جا
 خالق یار پٹی ہتھیاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ مولیٰ کہ مجھو من موت، میرے پیر توں سراحد غ دیاں
 آوے قبر میری اتے کے دیوے، بوشن سب نال توں لڑیاں
 لکنا مر گئی تیری، ڈلیک اندر میرا ایہ پیغام چو دیاں
 خالق یار فریہ منشی سبجناں دی، لکھ لکھ سدر دیاں
 ن۔ نفل شکرانے کے راز پچاں، میرے پیر پٹی بے تے جاب
 قتال پوریاں لڑاں تہا چھوڑاں لہن تہا سب تہا چو
 بہر تہا تہا دے تہا تہا تہا، تہا تہا تہا تہا تہا
 روئے بہا رتھاں داس لکے، خالق یار تہا تہا تہا تہا

و۔ وطن دل پواواں، جان وچ شلجے کے تہا تہا
 میرے سو منیاں دے اندر جانی تیرے دے سچ دتھوں تہا
 کوئی دتھری منوں تہا جانی، جتے دنیا ساری سہا تہا
 خالق یار میں چھیتی چھیتی، میری جند دے بہت کھیرا تہا

عاشقان نول عشق لگالے، لعنت رمدی ہوندی لے کوٹریاں تے
ہر غم اپنی جگہ تے پھیر لے، سکڑا مل کے نوک مسوڑیاں تے
مثل الیوس نے نیٹ مشہور ہوندی، یار خفے ہوندی یاراں کوٹریاں تے
خالق یار گنبدی دی شان و کھری، بہار و کھری ہوندی مسوڑیاں تے
عزق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پکا کے دس
اساں تھیل دتی تیرے آکرے، بنے پلاں دیوچ لگا کے دس
سانیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دایا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

فراق میرا دور ہوک، خوراً سبناں کے دیدار اپنا
زمیں چھڑ آسماناں تھیں جاتے، بہاؤ داجی کے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھا پڑا مار اپنا
ہونی اووا ای لے جو منظور اولوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
قتل کر گئے خونی نہیں تیرے، اتے زمیں کے لٹیا رہے دے
پکے لکے نشان ایہ دسے پئے، بھوسے رچ کے ایانڈے لیج دے
موتے ہوئے آل ہور نہ مارا توں، زخم عشق دے بیدیا سہن تے دے
بھوٹیا رتیبہ شہید اندر، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

کسے نہیں تیرے کتا، کھوہ وچ دلیلاں دے مٹی ہوئی اس
وچ وچ ای پتہ گئی وچ سچاں وچ وچ اپنی بار و مگر مٹی ہوئی آل
کسے سنی لے کنوں جادساں، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی آل
خالق یار دانی اک تے پا پھیرا، میں دی مٹی آ کھلاں اج ضیوع ہوئی آل

گیت تیرے کاواں سوہنیاں وے، توں تے مکھناوی نہ چاہونا ایں

لنگ جاوئیں سیس نوا کے تے، نہ نمین نال تمین ملاو نا ایں
کئے دسی لے جاج ایہ ناز خنرے، دل عاشقاں کے ترساو نا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناو نا ایں
لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں وے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے الیں وے اسوار نہ جا
میر جاں دی تیری اڈیک اندر، اواز نہ جا اواز نہ جا
خالق یار پٹی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

موتی کہ سمجھو ہن موٹی، میرے یار نوں کرا اطلاق دیناں
آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مگر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فریضی سبناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں
نفل شکر لے دے روز پڑھاں، میرا یار بلی جے تے آجاوے
مناں پوریاں کراں چرچاں دیکان، سچیاں اپنی سب رتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا ہر سا جاوے
روکے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

وطن دل پوا واکاں، جان وچ شگفے دے آئی ہوئی لے
میرے سوہنیاں وے دلدار جانی، تیرے واسطے نیچ وچھائی ہوئی لے
اکو یا دھیری منوں لٹی جاندی، جے دنیا ساری سہلائی ہوئی لے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی لے

وطن دل پوا واکاں، جان وچ شگفے دے آئی ہوئی لے
میرے سوہنیاں وے دلدار جانی، تیرے واسطے نیچ وچھائی ہوئی لے
اکو یا دھیری منوں لٹی جاندی، جے دنیا ساری سہلائی ہوئی لے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی لے

عاشقانِ نول عشقِ گدلا لے، لعنتِ ربی ہوندی لے کوٹریاں تے
ہر شہ اپنی جگہ تے پھدی لے، سکڑا مل کے لوک مسوڑیاں تے
شل ابوس تے نیل مشہور ہوندی، یار خفے ہوندی یاراں کوٹریاں تے
خالق یار گنبنے دی شان دکھری، بہار دکھری ہوندی مسوڑیاں تے
عزق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال پکا کے دس
اساں ٹھیل دتی تیرے آسرے، ہننے پلاں دیوچ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی داپا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

فراق میرا دور ہوک، فوراً سبجناں کے دیدار اپنا
زس جھڈ آسماناں تھیں جاتے، بہاؤ ڈاجی کے اتے سوار اپنا
بار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑ مار اپنا
ہونی اووا ای لے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا
قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں کے لٹیا رہن تے
پکے لگے نشان ایہ دس پئے، بھوسے رچ کے اینا ندے لیتے تے
موتے ہوئے آل پور نہ مارا توں، زخم عشق کے بیدیا سہن تے
بچھڑیا ریتہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے

کسے کسے تیرے کتا، کھوہ وچ دلیلاں کے دپئی ہوئی اس
وچ وچ ای پیر گئی وچ سچاں وچ وچ ای پیر گئی ہوئی اس
کسے سننی لے کنوں جادساں، ہائے ہائے او چلنوں رسی ہوئی اس
خالق یار والی اک نے پاپھرا، میں وی پی آ کھلاں اج ضیوع ہوئی اس

گیت تیرے کاواں سوہنیاں وے، توں تے دکھناوی نہ چاہونا اس

لنگ جادوئیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تھیں ملاونا اس

موتی کہ سمجھوہن موٹی، میرے یار نوں کراطلاع دیناں

نفل شکرانے کے روز پڑھاں، میرا یار بلی بے تے آجاوے

وطن دل پوا واکاں، جان وچ شکرے کے آئی ہوئی لے

خالق یار میاں چھیتی آچھیتی، میری جندڑی بہت گھبراہی ہوئی لے

کے دسی لے جاچ ایہ ناز خنرے، دل عاشقاں کے ترساونا اس
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا اس
لاکے اک جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے الیں وی اسوار نہ جا
میر جاں دی تیری اڈیک اندر، اواز ار نہ جا اواز ار نہ جا
خالق یار پی بنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

آوے قبر میری اتے لے دیوے، روشن سبب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فی مرضی سبجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں
نفل شکرانے کے روز پڑھاں، میرا یار بلی بے تے آجاوے
مناں پوریاں کراں چرچاں دیکان، تھیں اپنی سبب رتا جاوے
بہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
روکے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

وطن دل پوا واکاں، جان وچ شکرے کے آئی ہوئی لے
میرے سوہنیاں کے دلدار جانی، تیرے واسطے نیچ وچھائی ہوئی لے
اکو یا تیری مینوں لٹی جاندی، جے دنیا ساری بھلائی ہوئی لے
خالق یار میاں چھیتی آچھیتی، میری جندڑی بہت گھبراہی ہوئی لے

۵۔ ہو رگوں میتھوں نہ کچھو، کو خان والی گل یاد میںوں
لڑ پھر لیا اوپر اچھڑا نہیں پاویں کر سکرے برباد میںوں

۶۔ آؤں کے سن دل دے جانی تے اسیں اوں کول جاوندے ساں
خالق یار میاں نکھاں جیہا آتو، نت کرے دا آ امداد میںوں
گل عشق پیار دیاں چھڑے تے، روز اپنا جی پر جاوندے ساں
ہن پیال جبرائیل رب جانے، گھڑی پل وساء نہ کھاوندے ساں
خالق یار اولنگ گئی بہار سوہنی، جدوں سوہنیاں کی دیدار ہوندا
یاد تیری اندر پیار یا اوٹے، مویاں مدناں سے سودا گئی سوئی آئے
سوہنے رب کے توں پالہ انیٹے، ڈھونڈن تھلے مار و تھلے آئے ہوئے
چھیتی آجائے والیاں، خوشنویں وصل دے لائی سوئی گئی
خالق یار میاں اویک اویک گئے، جانے بابائے گھبرا ئے ہوئے گئے

دشوار کی

پڑھ پڑھ نمازاں تے نکھالے، میاں دس کھاں کیا ایہ کار اوکھالے
ور لا سادھو کوئی توڑ نہ جاوندے، ہر شے حق عشق پیار اوکھالے
بے بہا آزمائے نکھالے، کرنا کسیدے لے اعتبار اوکھالے
خالق یار خوار ہو جانی والے، راہنی رکھنا دے دا یار اوکھالے
ترا تاں "مہم" فراق دیاں، تھوڑا وقت بس وصل دھال والے
گھڑیاں نکھالیں وصل فراق دیاں، کوئی پتہ نہک داسال والے
ایویں پلن اندر لنگ جاوندے، کوئی پتہ نہک داسال والے
ایساں چہ تے رسا آں تلاش کردا، محرم کوئی نہ لکھیا حال والے
خالق یار سارو تھوڑو تھوڑو نہیں، اک شاپہ دوجیدے نال والے

میرا تپ

اعلیٰ دستی بھاگو وال دی جیتے میرا واس
دھار لوالوں شمال لے، ڈاک خانہ دی خاص
عیشیاں خوشیاں مولد تیاں، نہ رحواں اداس
خالق یار نول لوکی جانن، مکن جو آس پاس
بھاگو وال دی چڑھدی گئی، خاص لے ڈاکخانہ
کڑیا نوال نوال بنیاں، جلالپور بھل نہ جانا
سادم سادی زندگی گزاراں، جیوں کوئی شہنشاہانہ
خالق یار کدے دوچار، کدے پڑے پنجگانہ
بھاگو وال نول دنیا مانہ جانے، مسجید و شکار
تہجے وقت اذان ہووے، سوسنا خدا دا کام
امام اعلیٰ نمازی اعلیٰ، پڑھن استغفار
اکدو جے نت حافظہ حاضر، ملاں دو تہن چار
سادم سادی زندگی گزاراں، پھراں نہ دلیر
وڈا بھائی عنایت علی، نکا اوہدوں نذیر
پنڈ میرا بھاگو وال لے لے، بے زحیر
خالق یار میںوں لوکی آکھی، اصلی ناں منیر
قوم جٹ مذہب اسلام بھاگو وال داسمیرا
ذوالفقار کے کی پتی وچوں، ولایا چار چوہیرا
باپ نول پیراں دتہ آکھن، اللہ دتہ و دھیرا
خالق یار نول ملنا ہووے، تے پچھو لیں آں کے میرا

تے مشکو س
تے کنوں احاس
ایہ اناس
عام و خاص
سکول درمیانہ
پرانا کھانا
میرا گھرانہ
غار روزانہ
تے سرخ جینا
تے بے شمار
تے اندر بار
جی خالی دار
تے سدھاتیر
تے سامں جیر
معصوم شاہ پیر
تے بھائی بشیر
سولہ چہرا
کھلا و شہرا
چاچا شہیرا
چڑھدے دھیرا

خوشخبری

پیار والیاؤں خالق یار دیاں ایہ کتاباں لکھ سکدیاں
میں

۱ گلزار منیر	۲ معرفت دا سمندر	۳ نصیحتاں دی پند قیمتی لعل	۴ حضرت عشق و حسن دیاں عظمتاں
۵ ظلم دی آقید	۶ غماں دی کوٹھڑی	۷ گلاں دی گتھلی	۸ قصہ عینیت اللہ
۹ حضرت امام حسین علیہ السلام جھوک	۱۰ میری توجہ	۱۱ قصہ اکبر علی آف نور اندیاں	۱۲ عینیت اللہ آف وزیر
۱۳ قصہ محمد الیاس آف پیچوکی	۱۴ قصہ الفخر محمود آف رسول پور	۱۵ قصہ محمد یوسف عرف جج آف ہر داس پور	۱۶ قصہ جودری
۱۷ قصہ جودری	۱۸ مشاق احمد آف شاد لوال	۱۹ قصہ جودری	۲۰ قصہ جودری